

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

23. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

13. ČERVNA 2010

Z obsahu:

Kněz jako vůdce

Božího stáda

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
26. května 2010
- strana 2 -

Bomby na Vatikán

Lina Vagni Sansone
- strana 4 -

Maria, Hvězda vedoucí k lidštější společnosti

Winfried Abel
- strana 4 -

Kristus v Eucharistii

Edith Steinová
- strana 5 -

Svátek Neposkvrněného Srdce Panny Marie

Dom Prosper Guéranger
- strana 6 -

Eduard Poppe

Galerie svatých kněží
- strana 7 -

Maria je milující Matka

Benedikt XVI. -
Deus caritas est 41
- strana 8 -

Ježíšovo srdce světu (2)

- Malá duše

Consolata Betrone

P. Lorenzo Sales - četba
na pokračování
- strana 10 -

Velcí ctitelé Neposkvrněné: sv. Maximilian Kolbe a sv. František z Assisi

Rok kněží se chýlí ke konci; proto jsem začal v posledních katechezích hovořit o podstatných úkolech kněze, tj. vyučovat, posvěcovat, spravovat. Měl jsem již dvě katecheze, jednu o službě posvěcování, především o svátostech, a jednu o vyučování. Zbývá mi tedy pohovořit o poslání kněze spravovat, vést s autoritou Krista, nikoliv svou vlastní, svěřenou část Božího lidu.

Problém autority

Jak chápat v dnešní kultuře takovou dimenzi, která obsahuje pojem autority a má původ

v mandátu samého Pána k pasení jeho stáda? Co je pro nás křesťany reálně autorita? Kulturní, politické a historické zkušenosti minulosti, především diktatury západní a východní Evropy 20. století učinily člověka podezíravým vůči tomuto pojmu. Je to podezření, které se nezdá vykládat jako nezbytnost opustit každou autoritu, která nepochází výlučně od lidí a není jim podřízena a jimi kontrolována. Ale právě pohled na režimy, které v minulém století z-

Kněz jako vůdce Božího stáda

sévaly teror a smrt, připomíná důrazně, že autorita v jakémkoliv prostředí, pokud je vykonávána bez vztahu k Transcendentnu, jestliže nepřihlíží k nejvyšší Autoritě, tj. k Bohu, končí nevyhnutelně tak, že se obrátí proti člověku. Je proto důležité přijmout, že lidská autorita nikdy není cíl, nýbrž vždy pouze prostředek a že v každé epoše je cílem nutně osoba Bohem stvořená s vlastní nedotknutelnou důstojností a povolání vytvořit si vztah k vlastnímu Stvořiteli na cestě pozemské-

ho života i v životě věčném; je to autorita uplatňovaná v odpovědnosti před Bohem, Stvořitelem. Takto chápaná autorita, která by měla za jediný cíl sloužit pravému dobru osob a být odrazem jediného Nejvyššího Dobra, kterým je Bůh, nejenže není lidem cizí, ale naopak je cennou pomocí na cestě k plné realizaci v Kristu, ke spáse.

Pastýř jako nástroj Krista

Církev je povolána a usiluje uskutečňovat tento typ autority, která je službou, a uskutečňuje ji nikoliv svým jménem, nýbrž ve jménu Ježíše Krista, který přijal od Otce moc na nebi i na zemi (srov. Mt 28,18). Prostřednictvím pastýřů církve totiž pase Kristus své stádo: to On je vede, chrání, napravuje, protože je hluboce miluje. Ale Pán Ježíš, nejvyšší Pastýř našich duší, chtěl, aby kolegium apoštolů, dnes biskupové ve společenství s Petrovým nástupcem, a kněží, jejich vzácní spolupracovníci, měli účast na tomto jeho poslání pečovat o Boží lid, být vychovateli ve víře a orientovat, oživovat a udržovat křesťanské společenství, nebo, jak říká Koncil, „starat se o vedení jednotlivých věřících v Duchu Svätém k rozvíjení vlastního povolání podle evangelia k upřímné činorodé lásce a svobodě, k níž nás osvobodil Kristus“ (PO 6). Každý pastýř je tedy prostředek, skrze který Kristus miluje všechny lidi, a skrze naši službu, draží kněží, skrze nás, Pán dospívá k duším, učí je, chrání, vede je. Svätý Augustin ve svém *Komentáři k evangeliu svätého Jana* říká: „Pást Pánovo stádo nechť je úkolem lásky“ (123,5). To je nejvyšší norma chování služebníků Božích: bezpodmínečná láska, tak jako láska Dobrého Pastýře, plná radosti, všem otevřená, pozorná k blízkým, naléhavá k vzdáleným (srov. sv. Augustin,

Pokračování na str. 12

Editorial

„Kdyby to byl prorok, musel by poznat, co je to za ženu.“ V tomto úsudku se farizej Šimon jistě nemýlil. Jeho omyl však spočívá v názoru, jak se má prorok v takovém případě zachovat. Protože se Pánův hostitel řídí jen logikou rozumu, domnívá se, že je spravedlivé dát hříšnici najevo své pohrdání a odsouzení. Podle logiky rozumu je jistě spravedlivé, aby věřitel od svého dlužníka vymáhal zaplacení dluhu. Ale věřitel může také uvažovat zcela jinak. Existuje jiná logika, podle které odpuštění dluhu může znamenat mnohem větší „výnos“, než jaký představuje dlužná částka. Je to logika srdce, která má důvody, jaké logika rozumu nechápe. Kdyby Ježíš uvažoval tak jako Šimon, ani by nemohl vstoupit do jeho domu. Ježíš však přišel mezi nás právě proto, že velmi dobře ví o naší hříšnosti, ale nepřišel ji odsoudit, ale spasit.

S logikou bezcitného rozumu počítala závist, která dohnala ďábla, aby podvedl v ráji prarodiče. Satan se domníval, že je za jejich neposlušnost musí stihnout podobný trest, jaký stihl jeho. Odvěky nepřítel se však přepočítal, protože neznal logiku Božího srdce. Ta dokáže porazit

Zlého jeho vlastním úspěchem: Bůh si navíc pro své milosrdenství připravil půdu tím, že dal člověku srdce, které je schopné milovat tím více, čím více mu bylo odpuštěno.

To je jeden z důvodů, proč nám Boží Syn ze všech svých „lidských orgánů“ představuje jako předmět zvláštní úcty právě své Srdce. Je to vznešené sídlo jeho božské logiky, která jediná dokáže vytěžít i ze zla ještě větší dobro.

Této logice srdce vyučoval Ježíš svatou Terezičku, a jak slíbil, vyučoval jí dále velmi názorně sestru Consolatu, aby ji od nich přijalo mnoho dalších duší. Ježíš tu přitom zcela převratným způsobem představuje a zdůrazňuje věčnou pravdu, kterou Jan vyjádřil slovy *Bůh je láska*. Činí tak v době, kdy se taková logika z lidského vědomí a myšlení nebezpečně vytrácí. Moudrost Božského učitele se přitom projevuje v tom, že se neodvolává na příkázání, ani na náš rozum, ale přímo na obecnou zkušenost lidského srdce. „Duchovní dětství“ není nějaká uměle vytvořená spiritualita, ale naší přirozenosti nejlépe odpovídající vztah tvor – Stvořitel. Naše chování vůči Bohu může dostat

správnou podobu, jestliže správně pochopíme jeho postoj k nám. Do duchovního života tak vstoupil jako nový model vztah, který je ve skutečnosti tak starý jako lidstvo samo: je to vztah, který podle záměru Stvořitele panuje mezi milující matkou a jejím dítětem. V náročném procesu vývoje, ve kterém se dítě cestou mnoha pokusů, neobratností, boulí, pádů, chyb a bolestí učí být člověkem, opírá se vytrvale o jednu neklamnou a spolehlivou jistotu: „Ve své mamince mám bytost, která mě má vždycky ráda.“ Její shovívavost a trpělivost se milující matce při všem zlobení dítěte nakonec vyplácí, protože čím více je ke svému miláčku trpělivá, tím více si vyslouží lásky. Zkušenost dítě naučí, že na tuto lásku je takové spolehnutí, že je nakonec od ní ochotno přijmout v důvěře i to, co v prvním okamžiku působí jako nepříjemnost a bolest. Lekce, kterou dává Ježíš sestře Consolatě, nás přímo šokuje svou prostotou a přesvědčivostí. Jsou to vlastně zásady, kterými jsme se jako malé děti zcela přirozeně a zcela spontánně řídili a které stojí na jedné nezvratné důvěře: mám Otce, který převyšuje všechny matky a na jehož dobrotu a lásku se mohu vždy bezpečně spolehnout.

Pokračování na str. 13

Uzdravující láska

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Komu se málo odpouští, málo miluje.

Pán přijal pozvání do Šimonova domu a toto pozvání platí i pro jeho přátele. Poděkuj hostiteli za jeho laskavost a zaujmi s ostatními místo u stolu. Ježíš však nevstupuje do této hodovny síně pouze jako host, ale také jako hostitel. Chce všechny přítomné pohostit u stolu svého slova i u bohatého stolu svého milosrdenství.

Do místnosti pojednou vstupuje nezvaná žena. Všichni ji tu znají především pro její hříšný způsob života. Jakmile se dověděla, že Ježíš je zde, platí pro ni jen jedno: ví, že musí za ním. Minout se s Místrem, který prochází okolo, mohlo by znamenat nenávratnou ztrátu nabízené milosti.

Zatím vyhledávali Ježíše především ochrnutí, slepí, hluchí, malomocní, nebo také zvědavci a ti, kteří ho chtěli pokoušet potměšilými otázkami. Co hledá u Pána tato mladá, krásná a zřejmě i bohatá žena? Nechce ho obtěžovat žádostmi ani otázkami, nechce jej ani rušit v jeho stolování. Spokojí se zcela s místem u jeho nohou. Právě tato žena s tak špatnou pověstí si našla účinný způsob, jak promluvit s Ježíšem, a to dokonce důvěrněji než domácí pán a ostatní společnost. Je to rozhovor srdce, který začal ještě dříve než tato hostina, a jen díky tomu je zde, protože je to On, kdo vyvolal její neodolatelnou touhu dát mu najevo, jak velice ho miluje. O co jde v tomto intimním dialogu beze slov? O radikální změnu života.

Z jejího příkladu také poznáváš, že čím je láska hlubší a opravdovější, tím méně myslí na sebe. Tato hříšnice si zamilovala Ježíše více než kdokoli v přítomných. A přece se nesnaží mít Pána jenom pro sebe. Projeví mu své city tak, aby ho v ničem nerušila. Přinesla si ve vzácné nádobě ještě vzácnější olej, aby jím pomazala Pánovy nohy. Ale jak se zdá, pro milující srdce je to nakonec málo. Sotva tyto nejsvětější nohy políbila, vyjadřují proudy slz zcela spontánně, upřímně a přesvědčivě všechnu její lítost, vděčnost a lásku a nedají se nijak zadržet. Nebude to Pánu na obtíž, že mu smáčí nohy svými slzami? Čím je utřít? Nemá s sebou nic, jen rozpuštěné vlasy. Dává tak Pánu dokonce to, co je mnohem vzácnější než nejdražší olej od kupců: dává mu sama sebe. Nemělo by podobně vypadat každé setkání s Ježíšem?

Hostitel pozoruje chování hříšnice, ale nenachází v něm nic dojemného. *Pošetilý člověk to nechápe, nerozumný nemá pro to smysl.*⁽¹⁾ Šimon vnímá její počínání po svém: v této nečekané příhodě našel odpověď na otázku, kterou

měl na mysli, když zval Ježíše do svého domu: Co je to za proroka, který strpí, aby se ho dotýkala žena tak hříšná, jako je tato?

Kdyby byl Pán prorokem, který se chová tak, jak si to Šimon představuje, nemusel by odmítnout také Šimonovo pozvání? Takovým prorokem však Ježíš opravdu není. *Přišel spasit, co zahynulo.*⁽²⁾ I tohoto farizeje. Kdo je na tom ve skutečnosti hůře, veřejná hříšnice, nebo zpychlý hostitel? Svou milost přináší Pán oběma. Jak s ní však naloží?

Šimone, chci ti něco povědět.

Ježíšovo podobenství o dvou dlužnících je docela prosté, a přitom nadmíru výmluvné. Odpověď na Mistrovu otázku připadá Šimonovi tak samozřejmá, že se až diví, proč se na to ptá. Ale jak se zdá, jednat a smýšlet podle samozřejmých principů nemusí být ještě samozřejmé. Je tu jedna překážka, která nás může přímo ochromovat, a tou je naše sebeláska. Čím to, že Šimona pohoršuje láskyplné počínání hříšnice, a vůbec mu nepřijde na mysl, co on sám zůstal dlužen svému hostu? Zůstal mu dlužen nejen políbení na uvítanou, omytí a pomazání. Dluží mu především opravdovou úctu a důvěru, která nikdy nezačíná tím, že odsuzuje. Dobrota srdce, které důvěřuje a dobře smýšlí, se může někdy zmylit, ale sebejistá nadřazenost se mylí vždy. Naše úsudky o druhých by byly ohleduplnější a objektivnější, kdyby za nimi často nestála nepřiznaná snaha po sebeospravedlnění. Nadržovat sobě můžeš jen na úkor druhých.

Za prostým a samozřejmým Ježíšovým podobenstvím se ve skutečnosti skrývá nedozírné tajemství Božího milosrdenství. Jeho velikost je v tom, že Bůh chce hřích nejen smazat, ale dokonce proměnit v lásku, která bude tím větší, čím větší byl hřích. To je pravý důvod, který přivedl Božího Syna na tuto zem mezi hříšníky, cizoložníky, lichváře a vrahy. Nediv se proto, jestliže Bůh otálí a šetří sírou a ohněm, ačkoliv se stále více rozmáhá ohavnost a hřích. Jeho dobrotivost si připravuje o to větší vítězství. Nezrodila se i tvoje láska z jeho odpuštění? Připoj se k tě ženě a oplakávej s hlubokou upřímností hříchy své i hříchy světa u nohou Pána, který má moc tak obdivuhodně *odpouštět hříchy*. Neukázala tato žena ten pravý způsob, jakým Pán chce, aby mu byl *svět položen k nohám*?⁽³⁾ Neboj se tomu uvěřit, vždyť je to právě *víra*, která *zachraňuje*, víra v *Božího Syna, který k nám pojal lásku a za nás se obětoval*.

Můj Ježíši, ty jsi mé útočiště, zahrnuješ mě radostí ze záchrany. Dej, aby se brzy mohli radovat všichni, protože jsou upřímného srdce⁽⁴⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Ž 92,7; ⁽²⁾ Mt 18,11; ⁽³⁾ srov. Žid 10,13;

⁽⁴⁾ resp. žalm 32

Liturgická čtení

1. čtení – 2 Sam 12,7–10.13

Nátan řekl Davidovi: „Tak praví Hospodin, Bůh Izraele: Já jsem tě pomazal za krále nad Izraelem a já jsem tě vysvobodil ze Saulovy ruky. Dal jsem ti dům tvého pána i jeho ženy, dal jsem ti dům Izraele a Judy. Kdyby to bylo málo, cokoli jiného bych ti přidal. Proč jsi pohrdl Hospodinovým slovem, že jsi učinil, co je zlé v jeho očích? Chetitu Uriáše jsi zabil mečem a jeho ženu sis vzal za manželku, zabil jsi ho mečem Amónových synů. Proto se již nikdy nevzdálí meč od tvého domu za to, že jsi pohrdl Hospodinem, když jsi vzal manželku Chetity Uriáše a udělal jsi svou ženu.“

David řekl Nátanovi: „Zhřešil jsem proti Hospodinu!“ Nátan Davidovi odpověděl: „I Hospodin ti odpouští hřích, nezemřeš!“

2. čtení – Gal 2,16.19–21

Víme, že člověk je uznán za spravedlivého jen tehdy, když uvěří v Ježíše Krista, a ne když dělá skutky, jak je nařizuje Zákon. Z toho důvodu jsme přijali víru v Ježíše Krista. Tak jsme byli uznáni za spravedlivé proto, že jsme uvěřili v Krista, ne proto, že jsme dělali skutky Zákona. Pro skutky Zákona nebude žádný člověk uznán za spravedlivého.

Vždyť skrze Zákon jsem Zákonu umřel, abych žil pro Boha. Spolu s Kristem jsem ukřižován. Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus. Avšak tento život v těle žiji ve víře v Božího Syna, protože on mě miloval a za mě se obětoval. Já nepohrdám Boží milostí. Kdyby se totiž k ospravedlnění docházelo zachováváním Zákona, pak by Kristus umřel nadarmo.

Evangelium – Lk 7,36–8,3

Jeden farizeus pozval Ježíše k jídlu. Vešel tedy do domu toho farizea a zaujal místo u stolu. V tom městě žila jistá žena, byla to hříšnice. Když se dověděla, že je u stolu v domě toho farizea, přinesla alabastrovou nádobu drahocenného oleje, přistoupila zezadu k jeho nohám a rozplakala se; slzami mu začala smáčet nohy a vlastními vlasy je utírat. Líbala je a mazala drahocenným olejem.

Pokračování na str. 11

Bomby na Vatikán

Jako očitý svědek v době dětství, které jsem prožívala v tragickém období války, vzpomínám si na 5. listopad 1943. V noci kolem 23.30 hod., kdy v Římě platilo nařízení zatmění, osvětloval město úplněk a z našeho bytu na Largo Trionfale bylo dobře vidět měsícem ozářenou kopuli chrámu svatého Petra.

Právě v tuto noční hodinu se celá naše rodina sešla u okna a dívala se na nevědní obraz baziliky osvětlené měsícem. Najednou jsme uslyšeli motor letadla, které letělo velice nízko nad naším domem. Protože jsme byli zvyklí na neočekávané útoky letadel a poplašné sirény se vůbec neozvaly, jednalo se zřejmě o „přátelské“ německé letadlo a nedbali jsme na to.

Ale toto letadlo neletělo dále, ale začalo se snášet stále níže. Můj otec, který měl své zkušenosti z první světové války, poznal ihned, že se děje něco mimořádného, a poručil nám, abychom si ihned lehli na podlahu a pod velký stůl.

Sotva jsme to ve spěchu udělali, letadlo letělo střemhlav dolů a shodilo v bezprostřední blízkosti bombu. To se pak ihned opakovalo ještě dvakrát. Ráno jsme se dověděli, že na město Vatikán byly shozeny v noci tři bomby.

Jednalo se o neslýchaný akt zavražďování vůči papeži Piu XII. Poškozena byla např. budova vatikánského nádraží. Stopy tohoto útoku jsou zde dodnes viditelné, jak sdělila loni televize. Můj otec byl tehdy jako člen strany „Akce“ spolu s četnými křesťanskými demokraty zapojen do akce osvobození města od okupantů a ukrývání Židů, pro které dal Pius XII. k dispozici četné církevní objekty. Svatý otec riskoval, že pro své „mlčení“ může zažít, jak je bombardována svatá bazilika a hrob Knížat apoštolských.

Lina Vagni Sansone
L'Osservatore Romano

Maria, Hvězda vedoucí k lidštější společnosti

Humanita jako božská vlastnost

8. září 2009 řekl německý prezident při otevření památníku padlých vojáků v berlínském Bendlerblocku: „Naše společnost má těžkosti s takovými pojmy, jako je ‚obětovat se‘ a ‚sloužit‘. Nemůžeme si vybrat svět, ve kterém žijeme, ale můžeme se snažit, abychom ho udělali lepším.“

Prezident si sotva uvědomil, že právě ten den slaví katolická církev svátek Narození Panny Marie. Ale v tomto kontextu získala jeho slova vztah k mariánskému charakteru církve i celé společnosti.

Svět potřebuje lidštější tvář a lidé potřebují lidštější svět, který mohou a musí vytvořit jen oni sami.

Dnes však si pojem „humanity“ vepsali do svých praporů právě ateisté. Hlásají „evoluční humanismus“, tzn. svět podle lidských měřítek, tedy svět bez Boha, a dokonce proti Bohu.

Ale právě v tom spočívá velký omyl. Člověka bez Boha není možno definovat. To platí, jak pokud jde o původ člověka, tak pokud jde o obraz, ke kterému byl stvořen. Člověk se stává člověkem právě v prožívaném vztahu k Bohu. Lidské bytí je trvalé „zlidšťování se“.

Jako vězeň v Kasselu jsem zažil slavnostní rozloučení se starým vězeňským knězem Aloisem Degenem. Vidím tohoto šedivého kněze po čtyřiceti letech vězeňské služby, během které byl vězňům přítelem a pomocníkem, jak ve svém posledním kázání před vedením věznice, zástupcem ministerstva spravedlnosti a vězni citoval rakouského básníka Franze Grillparzera: „Humanita bez božského se stává bestialitou.“ Tato slova se mi hluboce vry-

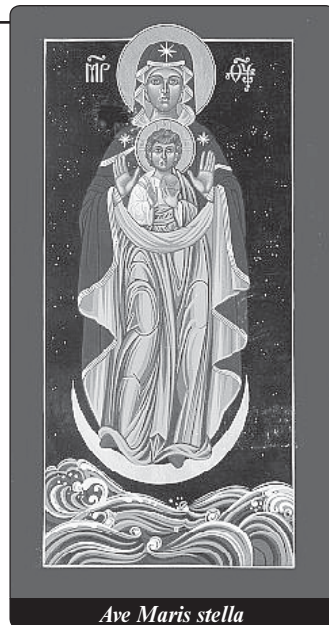
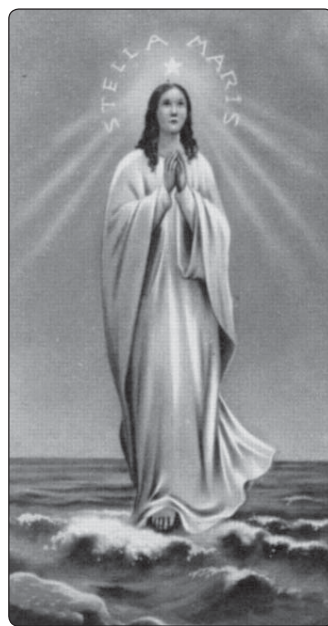
la do paměti. Poukazují na vývoj dnešního světa, který si sice ještě říká „humánní“, ale Boha z velké části života společnosti vymazal. Takový vývoj vede nutně k nelidskosti.

Kdyby bylo možno člověka vysvětlit jen jako „náhodu“ (a co to je „náhoda“?), nebylo by možno prohlásit žádnou životní filosofii a žádný životní způsob za nepřipustný. I největší zločinec by se mohl odvolávat na svou stupnici hodnot. Nemůže existovat žádné „nepřístupné chování“ tam, kde není žádné „způsobné“ chování. Ale toto „způsobné“ chování dal člověku jako vzor Stvořitel. Pravzorem člověka je sám Bůh a člověk je jeho obraz. To jsou kořeny humanity a základ lidské důstojnosti.

Maria stojí na počátku

Co je to lidský druh? Je pro to vůbec nějaká norma?

Zní to jako paradox: ve vědě je tomu tak, že pravidlo nebo přírodní zákon se odvozuje od velkého množství případů, které je možno experimentálně ověřit. Čím pravidelnější je průběh, tím jistější je poznání o zá-

Ave Maris stella

konitostech přírody. Platí zde pravidlo: čím častěji, tím jistěji.

Ale u člověka je tomu přesně naopak. Norma humánnosti, tzn. pravda o člověku, se neodvozuje od množství lidí, ale od jediného člověka: od Marie. O ní můžeme říct: Ona ve své osobě představuje normu pro celé lidstvo.

Dovolu mi jeden příklad: Jestliže 80 % lidí trpí zubním kazem, neznamená to, že zubní kaz je norma! Kdyby to někdo tvrdil, zesměšnil by se. Když někdo řekne, že norma člověka je ztělesněna v jediném člověku, který byl počat bez hříchu, řeknou o něm, že se zbláznil. „Kaz“ hříchu však postihl všechny: „Všichni zhrěšili“ (Řím 3,23) – s výjimkou Marie.

Abychom to vyjádřili teologicky: Ďábel věděl od počátku něco o lidské genetice, dříve než o tom vědci něco řekli ve 20. a 21. století. Když zkazil prvního člověka, chtěl tím poškodit celý lidský rod, aby tím zabránil christogenezi kosmu, o které mluví sv. Pavel v listu Kolosanům. Bůh však genetiku zla (dědičný hřích) prolomil a učinil nový počátek. Maria se stala pravzorem nového původního člověka.

Když se Židé ptali Ježíše na možnost rozvodu, Ježíš se odvolal na „původnost“. *Jen pro tvrdost vašeho srdce vám Mojžíš dovolil. Na počátku tomu tak nebylo* (Mt 19,8).

Od tohoto „počátku“ se odvozuje celá morální nauka křesťanství, nikoliv od statistického průzkumu, jak to dělá dnešní společnost. V politice jsme svědky toho, že se mravnost odvozuje od názoru většiny podle současného ducha doby, nikoliv podle původní normy. Za touto „původní normou“ stojí Maria. S ní učinil Bůh nový počátek. Proto se stala Matkou všech živých. Na ni se můžeme obracet. Z ní, jejího mateřství k nám proudí nový pravý život.

Maria – Žena s kariérou

Takovou kariéru neudělala žádná jiná žena: ponížená služebnice se stala Královnou nebe a země. Zní to jako v pohádce o Popelce, která se stala královnou.

Pro feministky by to mohlo být velkolepé téma, kdyby v tom nebyl háček: Marie není žádná žena emancipace.

Mariina kariéra neprobíhá jako v pohádce o Popelce: z hloubky společenských vrstev přes všechny až nahoru. Ona nebyla chtivá moci ani sociální revolucionář. Ona měla postoj nebeského království: „Blahoslavení chudí před Bohem!“

Přesně řečeno, Maria neabsolvovala žádnou kariéru, nýbrž bylo jí potvrzeno, že místo, na kterém stojí, je přesně to, kde je člověk největší, protože nejnižší místo na zemi je v nebeském království to nejvyšší.

V Magnificat Maria žasne: *Mocné sesadil z trůnu, a nízké povýšil* (Lk 1,52). Vidí, že všechny lidské pořádky jsou postaveny na hlavu, tak jak Ježíš vyhlásil přehodnocení všech hodnot: *Poslední budou prvními* (Mt 19,30).

Každá pravá kariéra má za cíl věčný život. Na Marii ně příkladu se učíme, jak najít cestu k životu. Smrt ztrácí svou děsíci tvář a svou hrůzu. Celý člověk, jeho tělo i duše jsou stvořeny pro nebe.

Smrt neznamená konec, ale předběžný závěr jednoho procesu, který se nazývá „umírání“, ale znamená transitus – přechod k věčnému životu.

O Augustinovi čteme, že svou matku Moniku při jedné příležitosti nazval velkou filosofkou. Na její překvapení a námitku „já přece nejsem vzdělaná a žádnou vyšší školu jsem nenavštěvovala“, odpověděl jí syn: „Ty jsi první žena, kterou jsem v životě potkal a která nemá strach ze smrti. Proto jsi pravou filosofkou.“

Pravá životní filosofie zná smrt jako nedílnou součást života a nevidí v ní zničující, ale proměňující sílu. Právě taková byla Mariina životní filosofie.

Svatý Augustin formuloval tento poznatek v „Městě Božím“ takto: „Pozemské město staví na sebelásce až k pohrdání Bohem. Nebeské město staví na lásce až k pohrdání sebou samým.“

P. Tomislav Perva, známý chorvatský teolog, napsal na toto téma: „Cílem dějin není evoluce ani pokrok, ale obrácení. Všechna pseudonáboženství, jako technika a věda, se nakonec obrátila proti člověku. Proto je zcela mylné chápat člověka jako bytost pokroku a růstu. V křesťanském pojetí je *normální* právě návrat k původu a k *normám*.“

Před několika týdny mi řekl jeden podnikatel: Musíme jasně rozlišovat mezi „růstem“ a „lichvářstvím“. To, co se v hospodářsko-společenském životě označuje jako „růst“, je ve skutečnosti lichvářství. Svatosvatý hospodářský růst není nic jiného než rakovinový nádor na úkor společnosti jako celku. Události posledních měsíců nám to jasně ukazují v podobě tzv. hospodářské krize.

(Dokončení)

Kristus v Eucharistii

To je Srdce, které pro nás tluče v malém stanu,
kde přebývá tajemně skryto.
To je Tvůj královský trůn, Pane, zde na zemi,
který sis zjevně zřídil pro nás,
a s radostí se na mě díváš, když jsem nablízku.
Pohled plný lásky noříš do mého,
když nakláníš svůj sluch k mým tichým slovům
a naplňuješ srdce pokojem.
Ale Tvoje láska nenachází uspokojení v této výměně,
která zanechává rozdělení:
Tvé Srdce žádá více: Ty přicházíš každé ráno ke mně
na ranní hostinu, Tvé Tělo a Tvá Krev je pokrm
a je nápoj a děje se zázrak.
Tvé Tělo proniká tajemně do mého
a duše Tvá se sjednocuje s mojí:
nejsem již více tím, čím jsem byla.
Ty přicházíš a jdeš, ale zůstává
Tvá setba, zasetá pro budoucí Tvou slávu
ukrytou v těle z prachu.
V té duši zůstává lesk nebe,
hluboké světlo v očích zůstává, zvuk hlasu chvěje se.
Zůstává pouto, které váže Srdce k srdci,
proud života tryská z Života Tvého a oživuje každý úd.
Jak obdivuhodné jsou divy Tvoji lásky, my žasneme
a žvatláme a mlčíme, protože duch i slovo selhává.

Edith Steinová, ESGA 20, Geistliche Texte II, 179-182

PODĚKOVÁNÍ

Po návštěvě Svatého otce v České republice naši biskupové ve svém pastýřském listu při bohoslužbě v neděli 25. října 2009 zdůraznili, že *„obsah a význam papežské návštěvy by neměly zapadnout... Nebylo to jen jedno z mnoha setkání. Papež Benedikt XVI. nám v mnohém dal příklad, ukazuje na Krista, na kterého je plně soustředěn a jehož láskou je prozářen. Byla to výzva. A nabídla řadu věcí, o nichž bychom měli dále přemýšlet a hledat na ně ve svém životě odpovědi.“*

Děkujeme našemu panu děkanovi P. Milanu Ryšánkovi, že vzhověl prosbě věřících podněcené tímto pastýřským listem a příkladem Svatého otce v jeho účtě ke svátosti Eucharistie a ve farnosti Konice umožnil od začátku letošních Velikonoc při mši svaté **přijímat svaté přijímání na kolenou** na přistaveném klekátku. Od slavnosti Nanebevstoupení Páně se přidala i farnost Skřípov.

Rozhodnutí pana děkana k zviditelnění úcty k Eucharistii je i slibným příkladem a duchovním plodem Roku kněží a jeho patrona svatého faráře arského k obnově víry a úcty ke svátostem.

Díky Bohu.

L. V., Skřípov

Svátek Neposkvrněného Srdce Panny Marie

Úcta k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie je tak stará jako křesťanství. Duch Svätý nás učí prostřednictvím sv. Lukáše, evangelisty Ježíšova dětství: *Maria to všechno uchovávala v srdci a uvažovala o tom. Jeho Matka to všechno uchovávala ve svém srdci* (Lk 2,19.51). Zde má kořeny úcta, která vede věřící, aby prokazovali Marii čest a lásku, jakou jsou jí povinni. Největší učitelé církve opěvují dokonalosti tohoto Srdce: svätý Ambrož, svätý Augustin, svätý Jan Zlatoústý, svätý Bonaventura, svätý Bernardin Sienský a dvě velké mnišky svätá Gertruda a svätá Matylda... V 17. století svätý Jan Eudes, otec a apoštol kultu k Božskému Srdci, se stal také apoštolem úcty k Nejčistšímu Srdci Panny Marie a z oblasti soukromé zbožnosti ji převedl do liturgie.

O této úctě řekl: „V nejsvětějším Srdci přemilované Matky Boží především uctíváme přirozenou a nadpřirozenou schopnost milovat Boha a bližního. Proto i když srdce představuje především materiální orgán, který nosíme v hrudi, orgán a symbol lásky nebo spíše paměť, schopnost zaměřit pozornost, s níž rozjímáme, vůli, která je kořenem dobra a zla, jemnost duše, která je schopná kontemplace, zkrátka celého vnitřního člověka, zaměřujeme se a chceme především uctívat všechnu lásku Matky Spasitele k Bohu a k nám lidem“ (*Divozione al Sacro Cuore di Maria*, Caen, 1650, p. 38 e *Cuore ammirabile*, I. ix, c. 2).

Nejsladší věcí pro Syna je ctít Matku a myslet na její lásku, jejímž předmětem sám je. Když svätý Bernard hovoří o Ježíšově Srdci, říká: „Jeho Srdce je se mnou. Kristus je moje hlava. Jak by nemohlo být mým všech-

no, co patří k mé hlavě? Oči mé hlavy jsou moje oči a stejně tak toto duchovní srdce je opravdu moje srdce. Je opravdu moje a já vlastním své srdce s Ježíšem.“ (*Mystická vinice*, 3). Totéž můžeme říct o Mariině Srdci. Matka patří celá svému dítěti se všemi svými dobrými dary, s láskou a celým životem. Dítě může vždy počítat se srdcem své matky.

My všichni jsme děti sväté Panny, která nás přijala spolu s Ježíšem do svého lůna v den Vtělení. Zplodila nás v bolesti na Kalvárii a miluje nás úměrně k ceně, kterou za nás zaplatila. Ona za nás obětovala Otci to nejdražší, co měla: Ježíše, když řekla *fiat* k obětování a dala nám Jeho, jak by nám mohla nedat i sebe?

Maria nám opakuje Ježíšova slova: *Pojďte ke mně všichni, a já vás potěším...* Usmívá se na nás a volá nás jako v Lurdech a nikdo není tak nehodný, aby měl důvod stát od ní daleko. Mariino Srdce je trůn moudrosti, po devět měsíců bylo příbytkem vtěleného Slova, utvářelo Srdce samotného Ježíše a učilo ho milosrdenství k lidem, tlouklo unisono se Srdcem Ježíšovým a pro ně bylo ozdobeno nejdražšími dary milosti. Je to Srdce mateřské

par excellence, které je útočiskem ubohých hříšníků. Proto bylo učiněno neposkvrněným a vyzkoušeno z něho jen nejčistší krev, kterou dala Ježíši, aby ji prolil za naši spásu. Je to Srdce, jež je pokladnice a strážce milosti, které nám zasloužil Pán svým životem a smrtí, a my víme, že Bůh je nerozděluje jinak než skrze její ruce a její Srdce. Je to Srdce nekonečné, které nám bylo dáno spolu se Srdcem Ježíšovým „nejen jako vzor, ale proto, aby bylo naše. Jelikož jsme údy Ježíšovy a děti Mariiny, musíme mít tedy s naší Hlavou a s naší Matkou jedno srdce a všechno konat se Srdcem Ježíše a Marie“ (Svätý Jan Eudes, *Cuore ammirabile*, I. ix, c. 2).

Mariino mateřství dané již ve Vtělení slavnostně vyhlásil Ježíš, když umíral na Kalvárii. Když nám dal svou Matku, odevzdal nám největší důkaz své lásky, a když to Maria přijala, ukázala nám, jak veliká je něžnost a milosrdenství jejího Srdce. Maria se nikdy necítila být matkou tak jako ve chvíli, když viděla trpět a umírat svého Syna na kříži, pochopila, že nás svěřuje a daruje jí, a přijala poslání, že lásku, kterou živila celý život k Ježíši, rozšíří nejen na Jana, ale na všechny, kteří byli příčinou jeho smrti. Když setník otevřel srdce již mrtvého Ježíše, meč předpově-

zený Simeonem pronikl její duši a v Mariině Srdci vznikla velká rána, která zůstane stále otevřená jako rána v Srdci Spasitele.

Jak velké věci a bohaté na slávu je třeba hlásat a rozjímát o tvém láskyhodném Srdci, Matko hodná všeho obdivu! Duch Svätý říká, že jsi propast zázraků, a my říkáme bez váhání, že tvé Srdce je světem divů. Pokora tvého Srdce tě povýšila na nejvyšší trůn slávy a velikosti, jaký může tvor vůbec zaujmout. Pokora, čistota a láska tvého Srdce tě učinily hodnou stát se Matkou Boží a vlastní z toho důvodu všechny dokonalosti, všechna privilegia, všechnu velikost, jaké přísluší k tvé důstojnosti. Proto tě obdivuji, zdravím a uctívám tvé panenské Srdce jako moře milosti, zázrak lásky, zrcadlo milování, propast pokory, jako trůn milosrdenství, svatyni božské lásky, jako nejpřednější předmět lásky nejsvětější Trojice (sv. Jan Eudes, *Cuore ammirabile*, I. ix, c. 14).

Matko milosrdenství, otevři bránu svého nejdobrotivějšího Srdce modlitbám, jimiž k tobě voláme a vzdycháme. Ty neodmítáš hříšníka, nepohrdáš jím, když tě prosí se zkroutěným a kajícím srdcem o tvou přímluvu (sv. Bernard, *Modlitba k Panně*).

Matko, buď požeňnáno tvé nejvznešenější Srdce, poctěné všemi dary Boží Moudrosti a planoucí ohněm lásky. Buď požeňnáno Srdce, ve kterém jsi ukládala a uvažovala s takovou pílí a věrností svätá tajemství vykoupení, abys nám je ve vhodný okamžik zjevila. Tobě chvála, tobě láska, nejmilovanější Srdce, tobě sláva ode všech tvorů po všechny věky. Amen. (Nikola de Saussay, *Antidotario della'anima*, Paříž 1495)

Dom Prosper Guéranger,
*L'anno liturgico. - II.
Tempo Pasquale e dopo
la Pentecoste, Alba 1959*

Překlad -lš-

GALERIE SVATÝCH KNĚŽÍ

Blahoslavený Eduard Poppe

„Nevšimli jste si, jakou svatozář šíří kolem sebe svatí kněží? Jaké proměny vyvolávají, jakým mlčenlivým kázáním je jejich život! Kolik následovníků přitahují a předávají jim svůj kněžský ideál! Kéž nám dá Ježíš milost, abychom přišli do styku s takovými kněžími!“ Autorem těchto řádků je don Eduard Poppe (1890–1924), který netušil, jak se tato slova uskuteční v jeho vlastním životě.

Eduard Poppe se narodil 18. prosince 1890 ve vlámské, hluboce katolické rodině. Jeho rodiče bydleli ve skromném domě v městečku Temse. Otec musel jako pekař tvrdě pracovat, aby uživil svou rodinu. Když se dostavily zkoušky a těžkosti, říkal: „Musíme být vždy spokojeni s Boží vůlí.“ Matka vnášela do rodiny teplý cit a současně pevnou kázeň. Byla denně na mši svaté, pokud jen to bylo možné, protože rodina se rychle rozrůstala. Jejich dům obveselovalo jedenáct dětí, z toho tři zemřely v raném věku, dva chlapci se stali kněžími, pět dcer řeholicemi a jen jedna zůstala s matkou.

Dítě nezbedné a vzpurné

Již od prvních let se Eduard projevoval jako velmi živý. Nebylo to jednoduché dítě. Dělal všude rozruch a ve své bujnosti se vystavoval nebezpečí zranění a nehod. Velmi zlobil své sestry, které nikdy nenechal na pokoji. Chodil rád do školy, ale raději by byl zůstal doma, kde mohl více vyvádět. Rád také mlsal. Když přistoupil k prvnímu svatému přijímání a pak k biřmování, stal se pod vlivem těchto svátostí vážnější.

Na jaře 1904 měl pan Poppe záměr rozšířit svůj obchod. Chtěl, aby se Eduard stal pekařem. Eduard k tomu zpočátku mlčel, protože se rozhodl stát

se knězem. Nakonec řekl otci, že nemá v úmyslu být pekařem. Po nějaké době jeden kněz, přítel, viděl v Eduardovi příslib kněžského povolání. Otec Poppe nakonec řekl manželce: „Dávám přednost tomu, co chce Bůh. Ostatně, nesmíme být egoisty. Bůh nám nedal děti pro nás.“ A tak na podzim vstoupil Eduard do malého semináře svatého Mikuláše ve Waas.

10. ledna 1907 pan Poppe vyčerpan prací umírá. Eduardovi je 16 a pomýšlí na to zanechat na určitý čas studia a věnovat se obchodu, ale matka mu řekla: „Tatínek chtěl před smrtí, abych mu slíbila, že tě nechám studovat. Chci dodržet slib.“

V září 1910 je povolán k vojenské službě v univerzitním oddíle, takže přitom může studovat filosofii. V kasárnách brzy vešlo ve známost, že se chce stát knězem, a to mu vyneslo nemálo výsměchu a provokací. Triviálnost a nekázeň druhů se mu stala nakonec nesnesitelnou, „peklem“, jak říkal. Navíc, nemohl se účastnit mše svaté a přistupovat k svatému přijímání během týdne. To byla pro něho velká oběť. Vojenská služba mu však ukázala lidskou zpustlost a to mu pak bylo velmi užitečné, když mu byli v roce 1922 svěření seminaristé a řeholníci vykonávající vojenskou službu. Po několika měsících našel znovu klid, mohl na mši svatou a získal tak sílu a příležitost k apoštolátu.

Bl. Eduard Poppe

Chápal nyní lépe těžkosti vojáků a dal se k dispozici všem. Poznal, jak ti nejodbojnější potřebují přátelství; díky vlídnosti a zdvořilosti i smyslu pro humor dařilo se mu působit na lidská srdce a přivádět je k duchovnímu životu.

Jednoho dne objevil životopis svaté Terezičky z Lisieux: „Našel jsem v této knížce větší zálibu a více užítku než z jakéhokoli filosofického díla. Získal jsem to, co mi léta studia nemohla dát.“ To, co ho uchvacovalo, byl způsob kontemplance malé karmelitky, který odpovídal jeho vkusu: modlitba dokonale prostá, praktická, vhodná pro všechny okolnosti a všechna zaměstnání. Svatý Ludvík Maria Grignon ho přivedl k Panně Marii, ale zdá se, že jeho nejoblíbenějším světcem byl svatý František z Assisi pro jeho lásku k Ježíšovu Kříži.

Dobře vedený seminarista

Po skončení vojenské služby oblékl 13. března 1912 s velkou radostí kleriku v semináři v Lovani. Ocenil pokyn superiora:

KDO MĚ VYZNÁ PŘED LIDMI...

Rakousko patří mezi katolické země a lidé zde jsou stále přesvědčeni, že „něco vyššího“ musí existovat. Ale obecně pokládají za zahanbující vyslovovat jméno Ježíš. Je to zřejmě pro Rakušany „příliš konkrétní bytost s příliš konkrétní tváří“. Proti této situaci je namířen „Misijní týden“, který se koná pod heslem „Nemůžeme mlčet o tom, co jsme viděli a slyšeli“, jak to prohlásili apoštolové před veleradou. Misijní akce počítá především s rozhovory „tváří v tvář“.

Kath-net

„Podle Božího plánu se všechno konání musí živit modlitbou. Vnitřní život je pramenem apoštolátu... Nevěřte heslu: »Kněz se posvěcuje tím, že posvěcuje druhé.« To je iluze. Správná formulace je: »Posvěcovat sebe, aby mohli být posvěcováni druzí.«“ Ale jeho ideál posvěcování spolubratři nesdílejí. Jednoho dne uslyšel slova: „Vaše nadšení je společné všem seminaristům. Všichni začnou, jako by horlivost měla trvat vždy. Po deseti letech kněžství život zcela uhasí tuto iluzi.“ Takové úvahy ho hluboce pobouřily a Eduard napsal své sestře Evženii, řeholnici: „Je pravda, že horlivost existuje jen na začátku kněžského a mnišského života, dokud se ještě neobjeví těžkosti? Je pravda, že jednoho dne se stanu tuctovým knězem a ztratím nadpřirozenou sílu? Nemohu tomu uvěřit. Raději chci zemřít, než sloužit Bohu polovičatě.“

Ale tyto odzbrojující úvahy, které slyšel, vyvolaly u něho nejistotu a pochybnosti. Ideál svatosti je chiméra? Modlitba se pro něho stala břemenem, dostavila se vyprahlost, i když vzýval svatou Pannu. Viděl v životě jen egoismus, zbabělost, prázdnotu sentimentality, dokonce i v modlitbě. „Jak uvěřit, že mě Bůh miluje, když jsem tak ubohý?“ A to je Eduard, který se chtěl stát svatým! Svěří se s těmito myšlenkami duchovnímu vůdci a ten mu odpoví: „Modli se: »Pane, věřím, ale pomoz mi!« Především neztrácej odvalu. Dívej se na Ukřižovaného, tam najdeš radostný klid oběti.“ Eduard se řídí těmito radami a krok za krokem pod vlivem milosrdné Panny Marie se hustá mlha rozplyne. V kontemplanaci Ukřižovaného zakouší živou potřebu spojit se s Kristovým utrpením a pochopí tajemné pouto mezi utrpením a láskou.

V září 1913 začíná studovat teologii v semináři v Gentu. 1. srpna 1914 vypukne první světová válka. Je povolán jako ošetřovatel. Nastupuje v Namuru,

kde se jednotky formují. 25. srpna se belgická armáda stěhuje na jih. Vyčerpán únavou ocitne se polomrtvý na ambulanci. Ve vesnici Bourlers se ho ujme farář P. Castelain a pečuje o něho až do prosince. Tento kněz má neomezenou důvěru k svatému Josefu. Eduard ho chce následovat. Jednoho dne Němci odvedli kolem dvanácti mladíků. Eduard žádá svatého Josefa o jejich propuštění ještě týž den. Za nějakou hodinu se vracejí až na jednoho Francouze. Eduard obnoví svou modlitbu a je opět vyslyšen. Od toho dne jsou Maria a Josef od jeho srdce neoddělitelní. Don Castelain ho seznámí také s blahoslaveným P. Chevrierem.

Po mnoha peripetiích je díky kardinálu Mercierovi zproštěn vojenských povinností a vrací se do semináře v dubnu 1915. 1. května 1916 přijímá kněžské svěcení. Jeho dojetí a usebranost je velmi intenzivní. Obětuje se Svátostnému Ježíši spolu s ním jako oběť za hříšníky.

Hledání ztracených oveček

16. června je jmenován kaplanem ve farnosti Svatá Koleta v Gentu v dělnické čtvrti. Není to kvetoucí farnost: dobrých křesťanů je málo, náboženská praxe zde silně upadla. Farář si ze služby u vojska přinesl určitou drsnost. Ale pod vnější slupkou je velkodušné srdce, hluboká zbožnost a velká dobrota. Eduard ho bude navždy milovat jako svého otce.

Krásné počasí dovoluje Eduardovi zahájit apoštolát na ulici. Rozdává dětem obrázky, zdraví dělníky, když se večer vracejí z továren. „Musí mě poznat a pocítit, že je mám rád,“ myslí si. Postupně se množí rozhovory, vstupuje do domů, především do těch nejšpinavějších. Srdce mu puká při pohledu na bídu ubohého lidu. Válka připravila tragické situace. Otevře peněženku a dá všechno, co může. Před jeho evidentní dobrosrdečností ustupují antiklerikální předsud-

Maria je milující Matka

Mezi svatými vyniká Maria, Matka Páně a zrcadlo veškeré svatosti. V Lukášově evangeliu se s ní setkáváme, když prokazuje službu lásky své příbuzné Alžbětě, u níž zůstala „asi

tří měsíce“, aby jí pomáhala v poslední fázi těhotenství. *Magnificat anima mea Dominum* říká u příležitosti této návštěvy a vyjadřuje tak celý program svého života; tedy nestavět se do středu, ale vytvářet místo Bohu, s nímž se setkává jednak v modlitbě, jednak ve službě bližnímu, protože jedině tak se svět stává dobrým. Maria je velká právě proto, že nechce udělat velkou sebe, nýbrž Boha. Je pokorná, a proto nechce být ničím jiným než služebnicí Páně. Dobře ví, že ke spáse nepřispěje tím, že by uskutečňovala své dílo, nýbrž tím, že se dá plně k dispozici Boží iniciativě. Je to žena naděje. Jedině proto, že věří Božím příslibům a očekává spásu Izraele, může k ní vejít anděl a povolat ji k rozhodující službě při naplňování zmíněných příslibů. Maria je ženou víry: Blahoslavená jsi, která jsi uvěřila, říká jí Alžběta.

Benedikt XVI., Deus caritas est 41

ky. Může s nimi mluvit o Kristu a oživit staré křesťanské kořeny. Je šťastný a plný naděje a zápalu.

Ale výkupný kříž ho brzy navštíví. Jednoho dne mu farář řekne: „Nelíbí se mi, že chodíte za těmi lidmi. Jste na to příliš

mladý, než abyste se mohl takto angažovat. A pak, je to neúčinné. Člověk se zklame a ztrácí čas. Šetřete si síly pro věřící duše.“ Eduard může nicméně navštěvovat nemocné a umírající: má zde velký úspěch. Farářův názor ho konsternuje. Napsal:

ODMÍTNUTÝ POHŘEB

Filipínský biskup Emilio Marquez odmítl křesťanský pohřeb guvernérovi Rafaelu Nantesovi, který tragicky zahynul při letecké nehodě. Guvernér je členem zednářské lóže a nikdo nemůže dosvědčit, že by se před svou smrtí členství kajicně zřekl. Biskup postupoval podle kánonu 1185 Kodexu církevního práva.

ZNEUCTĚNÝ KOSTEL

V Ženevě došlo 13. května k vloupání do farního kostela svatého Františka Saleského. Vandalové zničili svatostánek, ukradli monstranci a ciborium s Nejsvětější svátostí. Hostie pošlapali na dlažbě. 21. května se konala smírná pobožnost za spáchané zločiny.

UMĚLÁ BUŇKA

Americký vědec Craig Venter sestrojil umělou buňku a vybavil ji syntetickým DNS, takže se může chovat jako přirozená buňka. Jak sám prohlásil, není to „vytvoření života“, nýbrž umělé použití biologických stavebních prvků, které jsou výsledkem tří miliard let trvající evoluce. Vatikánský zpravodaj označil výsledek jako „dobře fungující stroj, ale nikoliv život“, tím méně život vytvořený z ničeho.

Kath-net

„Lidsky řečeno, je to pro kněžské srdce deprimující... Můj Bože, pomoz mi!“

Eucharistie, slunce jeho života

Aby našel sílu, kterou potřebuje, tráví mnoho času před svatostánkem. Často vzdychá: „Ježíši, lidé Tě tak málo milují! Milujme se aspoň my dva, jeden druhého.“

V předvečer svátku Všech svatých po tvrdém dnu zpovídání najde ho jeden přítel před svatostánkem. „Eduarde, co tu děláš?“ – „Nic nedělám, dělám společnost našemu Pánu. Jsem příliš unaven, než abych s ním mluvil, ale odpočívám u něho.“

Od svého příchodu do této farnosti cítil se mladý kněz, že je povolán pracovat s dětmi. Má v úmyslu věnovat se mládeži v době prázdnin. Před koncem školního roku jde do školy Bratří lásky a obrátí se na žáky: „Jsou tu prázdniny. Budete se mnoho bavit, a to je výborná věc. Ale nezapomínejte na našeho Pána. Je tak dobrý, miluje vás, jak během prázdnin, tak během školního roku. Ukažte mu, že jste odvážní: každé ráno v sedm na mši svatou a večer na požehnání... Uvidím, kteří jsou nejpilnější, pro ně bude loterie a odměny.“ Na začátku jich odpovědělo 30. Pak v dalších dnech 50, 100, 200. Kněz jim dává krátké naučení, zábavné příběhy, hry. Pak jim sdělí stělnou modlitbu, kterou mají často opakovat během dne. Aby předešel nepořádkům, shromáždí ty nejbujnější a jmenuje je odpovědnými za pořádek.

Se záměrem posvětit děti skrze Eucharistii připraví projekt Ligy svatého přijímání, která bude „sdružením dětí, které milují Ježíše a chtějí se posvětit tím, že se budou navzájem podporovat všude dobrým příkladem“. V tomto sdružení, které mu farář povolil založit, vychází Eduard z přesvědčení, že dětem je třeba hlásat evangelium nikoliv jako nástroj strachu, který jim odnímá odvahu, ný-

ODPŮRCI SBLÍŽENÍ

Před návštěvou Benedikta XVI. na Kypru dali pravoslavní odpůrci sblížení s katolickou církví hlasitě najevo svou averzi vůči Římu. Biskup Athanasios z Limassolu označil úřad papeže za herezi. Podle jeho názoru vyvolává Benedikt XVI. u zbožných křesťanů problémy svědomí. Papežství zařazuje ke třem nejtěžším hříchům lidských dějin. Prvním je hřích prarodičů a druhým Jidášova zrada. Návštěvu papeže na Kypru pokládá pouze za politickou, nikoliv náboženskou záležitost a nebude se jí účastnit.

NOVÝ SVÁTEK V RUSKU

Rusko zavedlo nový náboženský památný den – „Den křtu Ruska“, který se bude slavit vždy 28. července. Schválilo to 422 ze 450 poslanců. Kyjevský velkokníže Vladimír byl pokřtěn 28. července 988 podle byzantského ritu a prohlásil křesťanství za státní náboženství. Kyjevská Rus byla předchůdkyní Ruska. Vladimír byl pokřtěn u příležitosti svého sňatku s byzantskou princeznou Annou.

Kath-net

brž evangelium integrální: křesťanskou dokonalost. V tom každý může počítat s milostí, které se mu dostává v Eucharistii. V červnu 1917 se v Lize spojilo 90 členů. Ve farnosti vzkvétala zbožnost. Eduardova radost je na vrcholu. O svátku Nejsvětějšího Srdce Ježíšova 21 dětí ve věku 5–6 let přistupuje k prvnímu svatému přijímání. Patří k těm nejchudším rodinám a maminky pláčou radostí.

Na konci měsíce června vyčerpaný únavnou prací je Eduard u konce svých sil. Je mu uložena měsíční odpočinek. Stráví ho u sester Lásky v Melle. Po návratu se ujmá své běžné kněžské služby, ale farář, který má obavy o jeho zdraví, ho zproští péče o Ligu a výuky katechismu. Eduard uposlechne s úzkostí v srdci. Bez něj se jeho díla zhroutí. Později napíše: „Trpět a poslouchat. Je služebník více než Pán? Jsme inteligentní, umíme vymýšlet a organizovat svá díla; jsme předvídatí a máme nápady; přímo planeme horlivostí. Ale Ježíš je inteligentnější, horlivější, prozíravější, obezřetnější než my. Jeho horlivost byla jako šířící oheň. Uměl organizovat svůj život mnohem lépe než my. ... A přece Ježíš poslouchá ve všem a pro všechno Josefa a Marii. Přenechává poslední slovo autoritě: třicet let uznává a vyučuje hodnotě autority. Cena poslušnosti si zaslouží zde všechnu úctu, když si uvědomíme, že Ježíš, který se podřizuje, je Bůh. Po celý život, život dítěte a mladíka, jeho poslání a jeho smrt – smrt na kříži – byly velkým úkonem poslušnosti.“

Výmluvný příklad

I přes všechny úlevy a péči, která je mu poskytována, mladý kaplan ztrácí síly; je nucen stále více omezovat svou práci. Na radu svého duchovního vůdce požádá biskupa v červnu 1918, aby změnil jeho zařazení. 4. října je jmenován ředitelem domu sester svatého Vincence z Pauly v obci Moerzeke. V ústavě je devět sester, staré osoby, některé z nich ne-

mocné, a několik sirotků. Celkem asi padesát osob. Matka a Eduardovy sestry Marie a Zuzana přesídlí definitivně do Moerzeke. Ve farnosti najde don Poppe spolužáka ze semináře, který se stal kaplanem. Dohodnou se a zahájí spolu hodinovou adoraci Nejsvětější svátosti každý čtvrtek večer v kapli ústavu. Strženo příkladem připojí se k nim osazenstvo ústavu, pak kněží získají k účasti děti, které občas přivádějí své rodiče. Kaple je brzy plná a don Poppe mívá krátká kázání, ke kterým se připojují četba a zpěv.

Když se apoštol stará o duši, která je v nebezpečí, obrací se především na jejího anděla strážného, připomíná mu jeho poslání, zahájí spolu s ním bitvu o duši. Když vstoupí do školy nebo se účastní shromáždění, zdraví anděly přítomných osob. Ale především je v kontaktu se svým andělem. Protože v něm vidí posla, který ho spojuje s Ježíšem a Marií, nazývá ho „Gabrielíček“ podle jména anděla zvěstování.

11. května 1919 po srdečním záchvatu přijímá ve velkém klidu poslední pomazání. „Nikdy jsem nežádal Pána, abych žil do vysokého stáří,“ vysvětluje svému příteli, „ale jen aby Ho lidé milovali a aby se kněží posvěcovali.“ Proti všemu očekávání se zotaví a lékař povoluje návštěvy. Eduardův pokoj je stále plný lidí. 8. června ho postihne nová krize, horší než první. Zakážou mu návštěvy i mši

svatou. Ještě jednou se uzdraví, ale potácí se mezi životem a smrtí a čeká konec každý den. Ve chvílích úlevy se ujmá, jak jen může, svého apoštolátu. Dá si instalovat nad lůžkem desku, aby mohl psát především spoluobratřím kněžím. Věnuje se sociálním otázkám, které vždy podněcovaly jeho horlivost, a stará se o víru a náboženskou praxi dělníků, za které obětuje své utrpení a modlitby. Věnuje se jednomu z přátel, který se stal poslancem, a vysvětluje mu nezbytnost řešení dělnické otázky: „Prosím Boha, aby Vám dal najít způsob, jak spojit politické a sociální přesvědčení s evangeliem.“ Byl by rád, kdyby alespoň jeden poslanec počítal s Bohem a dosáhl prospěšných výsledků svého úsilí.

Jeho zdraví se na několik měsíců zlepšilo, ale je stále křehké. Nemoc je součástí jeho poslání, jak řekl Jan Pavel II. při jeho blahorečení (3. října 1999): „Otec Poppe, který zakusil zkoušku, zaměřil své poselství k nemocným a připomínal jim, že modlitba a láska k Marii jsou podstatným misijním úkolem Církve.“

Mariin apoštol

1. ledna 1924 ho překvapí nový srdeční záchvat a po krátké přestávce následuje 3. února další, který je velmi těžký. V dopise adresovaném přátelům kněžím svěruje tajemství svého srdce: „Maria vás přikryje svým stínem

a zůstanete klidní a plní důvěry. Vydá se na cestu s vámi a pověde vás po tajných zkratkách. Nešetří vás utrpení, ale způsobí, že budete po něm dychtit jako po nezbytné stravě. Ach, Maria, Maria! Její jméno bude na vašich rtech jako med, jako balzám. Maria! Maria! Ave Maria! Kdo tomu může odolat? Kdo vůbec, povězte mi, kdo by mohl být ztracen s Ave Maria?“

Krok za krokem chápe Eduard, že jeho pozemské poslání je skončeno, že Ježíš ho chce vzít z tohoto světa a že má zemřít a obětovat svůj život za své ovečky jako pšeničné zrno, které vloženo do země přináší velký užitek. Od té chvíle se vážně připravuje na vrcholné svědecktví smrti dokonale přijaté a žádá od sestry, která ho ošetřuje, aby mu často opakovala tato slova: „Nevím, jestli dobrý Bůh je se mnou spokojen; odevzdávám se Mu. Ó! Jak sladká je poslední hodina, nemyslet na nic, ani na své hříchy, ani na své ctnosti, ale jen na Milosrdenství. To je pravá smrt malých obětí lásky.“ Tak jeho poslední dny ilustrují zásady, které si napsal na začátku své kněžské služby: „Bratři, máme jen jeden život, který pomine. Jsme poutníci; je bláznovství hledat zde dole pobyt a odpočinek.“

Na jaře i přes stav velké Eduardovy slabosti je těch, kteří za ním přicházejí, velmi mnoho. Často musí čekat, až na ně přijde řada, ale nejsou nikdy zklamáni jeho posilujícím přijetím. 10. června ráno se dostaví smrtící srdeční záchvat. Přijme poslední pomazání a pak s očima upřenými na sošku Božského Srdce roztáhne ruce jako k poslední oběti a odevzdá duši Bohu ve věku 33 let.

Zanechal nám jako památku tuto svou modlitbu: „Pamatuj na své utrpení, Ježíši! Pamatuj na svou lásku a nevinnost maličkých! Pošli nám své kněze!“

<http://www.clairval.com/lettres/jit/2002/02/05/6060202.htm>

Překlad -lš-

Ježíšovo srdce světu (2)

Malá duše Consolata Betrone

Anavíc, k malým duším se mohou počítat nejen duše nevinné, ale také ty, které chtějí láskou napravovat a získat zpět ztracený čas; sestra Consolata nám to dává na vědomí a sama se řadí mezi ně. „Jak dobrý je Ježíš a jakou má mateřskou něžnost. On nese ve své božské náruči ty, kteří touží zůstat maličkými pod jeho dohledem! Jak se k nim sklání, aby jim oplatil všechny jejich touhy, aby splnil všechnu jejich vůli, i když tyto duše, bohaté pouze na touhy, měly to největší neštěstí, že urazily Pána, jako Consolata!...“

Ó, jen Ježíš umí zapomínat na všechno, a dokonce mu působí radost dát přemíru milostí tam, kde byla přemíra hříchu.“ Tak tomu bylo u sestry Consolaty a tak tomu bude u všech duší, nevinných i hříšných, které ji chtějí následovat po stejné cestě lásky.

Na potvrzení tohoto jejího přechodu do svatého duchovního dětství zopakují ještě příhodu z vnitřního kapucínského života, ve které se projevuje duch svatého Františka a ze které je cítit vůni jeho *Květi*. „Jednou odpoledne jsem zůstala chvíli v zahradě a sedla jsem si na lavičku. Kuřata, která si myslela, že jsem jim přišla nasypat zrní, mě obklopila a brzy mi naskákala na klín. Myslela jsem na Františka a nechtěla jsem je plašit a pak jsem pocítila potřebu nabídnout jim své srdce, aby i ona mohla milovat tak, jak po tom toužím já... Jedno z nich mi zůstalo na klíně a já jsem se pokoušela ho pohladit, ale ono se polekalo a srdíčko mu začalo rychle tlouct. Chtěla jsem je uklidnit, a proto jsem je přitiskla k sobě na srdce, dokud se neztišilo. Zalíbilo se mu to, zůstalo klidné, ale já jsem je nechala, aby mohlo jít za ostatními, a vrátila jsem se do chó-

ru k Ježíši. Nemyslela jsem již na tento bezvýznamný příběh, ale Ježíš mi ho vysvětlil: Jestliže Consolata měla soucit s ubohým kuřátkem jen proto, že se polekalo, a cítila potřebu přitisknout ho k srdci, dokud se neuklidní, tím spíše Ježíšovo Srdce, které je lidské srdce, cítilo soucit s mou ubohou duší a cítilo potřebu přitisknout mě k sobě! A protože ráno jsem se dopustila přestupku proti lásce a necítila jsem se hodná, jiná myšlenka posilnila mou mysl: Jakou zásluhu mělo to kuřátko, které jsem hladila a přitiskla k srdci, abych se s ním mazlila? Žádnou. Prostě soucit mě přiměl k tomu, abych to udělala. Nuže, stejný soucit pudil Ježíše k mé ubohé duši... Vidíte, kapucínky, Ježíš je nám opravdu k dispozici a žije ve svém svatostánku s nepopsatelnou důvěryplností. Ježíše to musí těšit, protože když se k Němu přiblížíme s našimi modlitbami a zvláštními pobožnostmi, On nás objímá a dává nám pocítit svou přítomnost zvláštním intimním a vroucím způsobem...“

Nevím, mně připadala modlitba v blízkosti svatostánku trochu farizejská, protože mám napodobovat spíše celníka z evangelia; ale líbezný obraz Ježíše, který se mazlí s dětmi, mi odňal všechnu bázeň. Protože jsem pochopila, že nejen duše se potřebuje modlit blízko Ježíše, ale také Ježíš, jeho Božské Srdce se těší z toho, když mě má vedle sebe, bez zdvořilostí, jako děti na ob-

Sestra Consolata Betrone

raze, které závodily, kdo z nich bude blíže Ježíši.“

3. Božské preference

Ježíš sám nejednou zasahoval, aby ji utvrdil v těchto pocitech a záměrech duchovního dětství. Již v intelektuálních viděních pokaždé, když ji Ježíš tiskl ke svému božskému Srdci, viděla sebe samu, nebo lépe řečeno svou duši, v postavě malého dítěte. Pak následovaly božské lekce, kterým teď dáme slovo.

„V prvních letech, když jsem byla u kapucínek, myslela jsem, že láska k Ježíši spočívá v tom, že budu mnoho pracovat. Ale již když začaly exercicie před prvními sliby, mi řekl: **Znepokojuješ se pro mnoho věcí, ale jen jedno je zapotřebí: milovat Mne!** O Letnicích 1931 v chóru během meditace chtěl Ježíš ode mne přísahu. Opakuji ji: Ó Ježíši, přísahala jsem Ti a pevně v to věřím, že cesta, po které mám jít, je pro mne cesta lásky. V ní se úplně vzdávám sebe, zcela se Ti odevzdávám, anulují všechna minulá předsevzetí a ode dneška do po-

sledního dechu v důvěře v Tebe slibuji, že budu žít láskou, v neustávajícím úkonu lásky, všechno budu vykonávat s láskou, nebudu hledat nic než lásku!“ „Cesta, po které mám jít, byla vyznačena a já jsem ji viděla plnou světla. Chápala jsem, že Ježíš sám chtěl působit v mé duši, a jednou, když se mi zachtělo uplatnit jednu metodu během svatých exercicií a Consolata chtěla naslouchat tvoru, Stvořitel mi všechno odňal a zahrnul mě naléhavou prací, takže pro svou duši, pro četbu a rozjímání jsem musela volit noc, hodinu po matutinu. A tu jsem pochopila, že potřebuji více milovat než přemýšlet.“ „A pokaždé, když jsem podlehla pokušení dělat mimořádné pokání *vice, než je v řeholi*, světlo zmizelo a já jsem se ocitla v temnotách a v úzkostech. V těchto dobách jsem totiž měla horoucí touhu po pokání; byla mi dána úplná volnost, abych ji k tomu využila. Naštěstí jsem měla v sobě Ježíše, který uměl zasáhnout, jinak bych si zničila zdraví. To, čemu jsem dávala přednost, byla disciplína krve, kterou jsem praktikovala na půdě s ostatními řetězy. To byla poslušnost a touha smýt vlastní krví minulé hříchy; a Ježíš mi chtěl oplatit tuto touhu. Nechával mě při tom a pomáhal mi, abych se nezničila. Ale brzy přišel, aby mi to vymluvil, nejdříve fakty a pak poslušností, že toto není jeho vůle a že mohu duše spasit prostším životem a že na této cestě se stanu svatou.“

„Jednu duši bylo třeba převést k Bohu: duše, která ve věku šedesáti let ani jednou nepřijala posilu rozhřešením ani radost svatým přijímáním. Prosila jsem Ježíše, aby mi řekl, co mám udělat, aby mi dal tuto duši. A On: **Budeš spát týden na prkně, každý den budeš provádět disciplínu a celý týden budeš nosit dva řetízky a Já ti dám tu duši.** Matka představená souhlasila: Jestliže Ježíš obrátí tuto duši, Consolata bude moci nadále jít cestou tohoto mimořádného pokání, jinak ne; v obrácení této duše po-

Poselství Královny míru Mirjaně

Drahé děti! Bůh vám dal milost, abyste žily a chránily všechno, co je dobré, co je ve vás i kolem vás, a abyste podněcovali druhé, aby byli lepší a svatější, ale Satan nespí a skrze modernizmus vás odvrací a vede na svou cestu.

Proto, děti moje, v lásce vůči mému Neposkrvněnému Srdci milujte Boha nade všechno a žijte jeho přikázání. Tak váš život bude mít smysl a mír zavládne na zemi. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

Medžugorje 25. 5. 2010

MODLITBA K NEJSVĚTĚJŠÍ PANNĚ

Vznešená Královno nebes, nejvyšší Paní andělů,
Ty, která jsi od počátku přijala od Boha moc
rozdrtit hlavu Satana, pokorně Tě prosíme,
pošli své svaté pluky, aby na Tvůj příkaz a pod Tvoji moci
pronásledovali všechny demony,
všude je poráželi, spoutali jejich drzou moc
a svrhli je do propasti.

Kdo jako Bůh?

Dobrá a laskavá Matko,

Ty jsi po všechny časy naše láska a naděje.
Matko Boží, pošli svaté anděly, ať mě chrání
a zaženou daleko ode mne strašného Nepřítele.
Tvoji svatí andělé a archandělé ať nás střeží a chrání.

Amen.

*Tuto mocnou modlitbu obdržel ve vidění 13. ledna 1864
od Matky Boží abbé Luis Cestac.*

*Je to účinný prostředek proti mocnostem temna, nenávisť a úzkosti.
Pius X. obdaril modlitbu 8. července 1908 odpustky.*

znávala matka představená Boží vůli vůči mně. Nastal onen očekávaný den, ale ona duše prohlásila, že se nebojí ani pekla, všechno, jen ne obrácení! Toho rána jsem odnesla matce představené všechno náčiní k pokání, které jsem měla, abych po něm již nesáhla. Prolila jsem také nějakou slzu, protože Ježíš mě ... zahanbil. Ježíš naopak připustil toto pokoření, aby mě definitivně upevnil na cestě lásky. "Když se blížily Vánoce (1934), „znovu jsem pocítila velkou touhu připravovat se nějakým mimořádným pokáním, alespoň jedním řetízem. A Ježíš: **Řetízek, jak Mi vyjít vstříc, je neztratit ani jeden úkon lásky.** Jindy jsem si chtěla uložit nově umrtvování v jídle, abych obdržela milosti a požehnání pro duchovní cvičení, která kázal jeden zbožný kněz, a výsledek byl: dvacet dní zákaz postu podle řehole! To by mě nepotkalo, kdyby mi Ježíš nechtěl dát na srozuměnou, že po Consolatě nechce ani řetízky, ani disciplíny, ani pokání nad rámeček řehole; nic z toho, nýbrž jen *povinnost, řeholi a lásku.* Ano, ustavičný úkon lásky. Jen to a nic jiného než to, protože láska je všechno a v praktikování této lásky se praktikují všechny ctnosti."

„V květnu 1935 začal u nás působit nový zpovědník a v jedné z prvních zpovědí mi řekl: »Každý týden odstranit jednu chybu, pak vaše zpovědi budou dobré a nebudete ztrácet čas a uděláte radost Ježíšovu Srdci.« Začala jsem s radostí uplatňovat jeho radu a soustředila jsem všechny síly, abych odstranila chybu týdne. Ale když jsem byla zcela zaměstnaná tím, abych do příštího týdne neřekla ani jedno zbytečné slovo, neměla ani jednu zbytečnou myšlenku, nemyslela jsem vůbec na lásku a svatá Panna mi řekla: Ztrácíš se v tolika maličkostech a nedáváš Ježíši to jediné, co po tobě chce. **Poslední večer budeš marně toužit po tom, abys mohla ještě žít a vykonat jeden úkon lásky,**

ale bude příliš pozdě. Pochopila jsem a znovu jsem začala praktikovat lásku. Jednou večer při rozjímání jsem v sobě pocítila, řekla bych, silné hnutí a hlas, který, jako by měl být božský, mi předpovídal bolesti, bolesti a bolesti: »Přišla tvoje hodina. Co jsi zatím udě-

lala pro duše? Nic...« Odevzdala jsem se Boží vůli a pocítila jsem mír. Odehnala jsem ten hlas a myslala jsem na to, co mi řekl Ježíš, a bez váhání jsem odhalila dáblův klam, který mě chtěl odvést z mé prosté cesty lásky. "Nyní jsem zcela šťastná, cítím se na správné cestě, právě té, kte-

lala pro duše? Nic...« Odevzdala jsem se Boží vůli a pocítila jsem mír. Odehnala jsem ten hlas a myslala jsem na to, co mi řekl Ježíš, a bez váhání jsem odhalila dáblův klam, který mě chtěl odvést z mé prosté cesty lásky. "Nyní jsem zcela šťastná, cítím se na správné cestě, právě té, kte-

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

Když to viděl farizeus, který ho pozval, pomyslel si: „Kdyby to byl prorok, poznal by, kdo a jaká je to žena, která se ho dotýká – že je to hříšnice!“

Ježíš mu na to řekl: „Šimone, rád bych ti něco pověděl.“

On na to: „Jen mluv, Mistře!“

„Jeden věřitel měl dva dlužníky. První mu byl dlužen pět set denárů, druhý padesát. Když neměli čím dluh splatit, oběma odpustil. Kdo z nich ho tedy bude mít více rád?“

Šimon mu odpověděl: „Mám za to, že ten, komu odpustil více.“

Řekl mu: „Správně jsi usoudil.“

Obrátil se k ženě a řekl Šimonovi: „Vidíš tuto ženu? Vešel jsem do tvého domu. Vodu na umytí nohou jsi mi nedal, ona však mi nohy skropila slzami a utřela svými vlasy. Nepolíbil mě na pozdrav, ona však od té chvíle, co jsem vešel, mi nepřestávala líbat nohy. Nepomazals mi olejem hlavu, ona však mi drahocenným olejem pomazala nohy. Proto ti říkám: Muselo jí být odpuštěno mnoho hříchů, když mně nyní prokazuje tolik lásky. Komu se odpouští málo, málo miluje.“

Jí pak řekl: „Jsou ti odpuštěny hříchů.“ Ostatní hosté si začali sami u sebe říkat: „Kdo je to, že i hříchů odpouští?“

On však řekl ženě: „Tvá vira tě spasila. Jdi v pokoji!“

Potom chodil od města k městu, od vesnice k vesnici a kázal a hlásal radostnou zvěst o Božím království. Bylo s ním dvanáct apoštolů a některé ženy, které byly uzdraveny od zlých duchů a nemoci: Marie, zvaná Magdalská, z které vyšlo sedm zlých duchů, dále Jana, manželka Herodova správce Chuzy, Zuzana a mnoho jiných, které se o ně staraly ze svého majetku.

rou chce Ježíš. Nezbyvá mi než žít tento život a zemřít láskou... Ano, Ježíši, vím, že to, po čem ode mne toužíš, je láska, nic jiného než láska. Jít po jiné cestě znamená klamat sama sebe a ztrácet čas.“

4. ...a božská zalíbení

Ježíš sám chtěl stále více dávat najevo své zalíbení v tom, držet se pouze ducha duchovního dětství. Je nesporné, že sestra Consolata měla od Boha velké dary a mimořádné milosti. Proč? Odpověď jí dal sám Ježíš a ta je takového druhu, že rozptyluje všechny pochybnosti a nedůvěru, kterou by někdo chtěl zaujmout vůči této duši. Totiž, jelikož měla také své chyby, nezasloužila si božské dary. To vyplývá z chybného soudu, jaký si děláme o těchto milostech *gratis datae* a charismatech, jak je nazývá svatý Pavel. Ježíš jí tedy řekl (5. prosince 1935): **Hled', Consolato, lidé mají ve zvyku měřit ctnosti duše podle milostí, které Já jim dopřeji, a klamou se: protože Já jsem svobodný a jedním, jak chce. Např. je to tvoje ctnost, která si zasloužila tak velké milosti, jaké jsem ti udělil? Ubohá Consolato, ty nemáš ctnosti, ty nemáš zásluhy, ty nemáš nic. Měla jsi hříchy, ale ty už neexistují, protože Já jsem na ně navždy zapomněl. Tak tedy proč tobě a právě tobě tolik milostí? Protože Já jsem svobodný a obdaruji, koho chce. Mojí slabostí jsou maličkosti. To je všechno!... A nikdo Mě nemůže obviňovat z nespravedlnosti, protože Svrchovaný je svobodný v tom, aby královsky obdaroval, koho chce.** 19. března 1935 dopřál Ježíš Consolatě velké zjevení o svatosti svatého Josefa. Udivená a dojatá obrátila se tato pokorná dcera na něho: „Proč říkáš, Ježíši, tyto věci mně, mně, která nemohu udělat nic, a skrýváš je před velkými osobnostmi, které by mohly udělat tak mnoho?“ A Ježíš: **Maličkým říkám všechno!**

(Pokračování)

- pokračování ze str. 2

Discorso 340, 1; Discorso 46, 15), citlivá k nejslabším, malým, prostým, hříšníkům, aby se zjevilo nekonečné Boží milosrdenství slovy, která ujišťují o naději (srov. *Id., Lettera 95, 1*).

I když takový pastorační úkol je založen na svátosti, jeho účinnost není nezávislá na osobním životě kněze. Abychom byli pastýři podle Božího Srdce (srov. Jer 3,15), musíme být hluboce zakotvení v živém přátelství s Kristem, nejen pokud jde o inteligenci, ale také pokud jde o svobodu a vůli, o jasné vědomí identity přijaté kněžským svěcením, což je bezpodmínečná připravenost k vedení stáda svěřeného tam, kde to Pán chce, a nikoliv v řízení, které se zdánlivě jeví pohodlnější a snazší. To vyžaduje především ustavičnou a rostoucí připravenost předat samotnému Kristu vedení kněžského života kněží. Nikdo totiž není reálně schopen pást Kristovo stádo, jestliže nežije v hluboké a skutečné poslušnosti ke Kristu a k Církvi. Poddajnost lidu k jeho kněžím závisí na poddajnosti kněží ke Kristu; proto v základu pastorační služby je vždy osobní a trvalé setkávání s Pánem, Jeho hluboké poznání a přizpůsobování vlastní vůli vůli Krista.

Co je to „hierarchie“?

V posledních desetiletích se často používal přívlastek „pastorační“ jako protiklad pojmu „hierarchický“, a ve stejném protikladu byla také interpretována idea „společenství“. To je asi bod, kde může být užitečné krátké zamyšlení nad slovem „hierarchie“, které je tradičním označením svátostné struktury autority v církvi, uspořádané podle trojí úrovně svátosti svěcení: biskupství, kněžství a jáhenství. Ve veřejném mínění převládá pro tuto skutečnost „hierarchie“ prvek podřízenosti a prvek jurisdikce; proto se mnohým jeví idea hierarchie jako protiklad k flexibilitě

a pastoračnímu smyslu a také jako protiklad k pokoře evangelia. To však je špatné pochopení smyslu hierarchie, zapříčiněné také historicky zneužíváním autority a kariérismem, které jsou právě zneužitím a nevyplývají

ze samotné podstaty reality „hierarchie“. Převládá obecný názor, že „hierarchie“ je vždy něco svázaného s panováním, ale to nekorresponduje se skutečným smyslem církve, jednotou v Kristově lásce. Ale jak jsem řekl, toto je mylná interpretace, která pramení z historických zneužití a neodpovídá pravému významu, co je to hierarchie.

Začněme od slova. Obecně se říká, že význam slova hierarchie je „svatá vláda“, ale toto není pravý význam, je to „posvátný původ“, to znamená: tato autorita nevychází ze samotného člověka, ale má posvátný původ ve svátosti; podřizuje tedy povolovanou osobu službě Kristu; činí z jednotlivce služebníka Kristova a pouze jako služebník Kristův může vládnout, vést pro Krista a s Kristem. Proto kdo přijímá svátostné svěcení, „hierarchii“, není autokrat, nýbrž vstupuje do nového svazku poslušnosti ke Kristu: je vázán na něho ve společenství s ostatními údy svátostného svěcení, kněžství. A ani papež, referenční bod všech ostatních pastýřů ve společenství církve, nemůže dělat, co by chtěl; naopak papež je strážcem poslušnosti ke Kristu ve svém slově shrnutém v „pravidle víry“, v Krédu církve, a musí postupovat v poslušnosti ke Kristu a jeho církvi. Hierarchie tedy zahrnuje trojí vazbu: především onu s Kristem a řádem, který On dal církvi; pak je to vazba s ostat-

ními pastýři v jediném společenství církve, a konečně je vazba s věřícími svěřenými jednotlivci v řádu církve.

Věrně vést ke Kristu

Je tedy pochopitelné, že společenství a hierarchie nejsou navzájem v protikladu, nýbrž se podmiňují. Jsou spolu jedna jediná věc (hierarchické společenství). Pastýř je pastýřem právě tím, že vede a střeží stádo a brání tomu, aby se nerozprchlo. Mimo jasnou vizi vysloveně nadpřirozenou není samotný úkol vedení, který je kněžím vlastní, pochopitelný. Je naopak veden pravou láskou ke spáse každého věřícího a je zvlášť cenný a nutný také v dnešní době. Jestliže cílem je uskutečňovat hlásání Krista a vést lidi k spásnému setkání s Ním, aby měli život, úkol vést se utváří jako služba prožívaná v úplném darování sebe, budování stáda v pravdě a ve svátosti, kdy je třeba často jít proti proudu a připomínat, že ten, kdo je největší, se musí stát nejmenším, a ten, kdo spravuje, tím, kdo slouží (srov. LG 27).

Kde může dnes kněz získat sílu pro takové uskutečnění vlastního úřadu v plné věrnosti Kristu a církvi, v úplné odevzdanosti stádu? Odpověď je jen jedna: v Kristu Pánu. Způsob, jímž Kristus vládne, není panování, ale pokorná a láskyplná služba „mytí nohou“, a královská důstojnost Krista nad vesmírem není pozemský triumf, nýbrž nachází svůj vrchol na dřevě kříže, který se stává soudem pro svět a vztažným bodem pro uplatňování autority, která je pravým výrazem pastorační lásky. Světci, a mezi nimi svatý Jan Maria Vianney, praktikovali s láskou a obětavostí úkol pečovat o část Božího lidu jim svěřenou, ukázali se také jako muži silní a rozhodní, s jediným cílem podporovat pravé dobro duší a byli schopni zaplatit osobní cenu až k mučednictví,

aby zůstali věrní pravdě a spravedlnosti evangelia.

Drazi kněží, *paste stádo vám svěřené a vykonávejte nad ním dohled ne proto, že musíte, ale dobrovolně (...) a buďte svému stádcí vzorem (1 Petr 5,2)*. Nebojte se tedy vést ke Kristu každého z bratří, které vám svěřil, buďte si jisti, že každé slovo a každé jednání, které vychází z poslušnosti k Boží vůli, přinese plody; naučte se žít tak, že oceňujete modlitby a uznáváte limity kultury, do které jsme zasazeni, v pevné jistotě, že hlásání evangelia je tou největší službou, kterou můžeme člověku prokázat. Není totiž většího dobra v tomto pozemském životě než vést lidi k Bohu, probouzet víru, pozvedat člověka z netečnosti a zoufalství, dát mu naději, že Bůh je blízko a vede dějiny osobní i dějiny světa: to je konec konců hluboký a poslední úkol vlády, kterou nám Pán svěřil. Jedná se o formování Krista ve věřících skrze onen proces posvěcování, který spočívá ve změně kritérií, ve stupnici hodnot, v projevech chování, tak aby Kristus žil v každém věřícím. Svatý Pavel shrnuje své pastorační působení takto: *Moje děti, znovu vás v bolesti rodím, dokud nenabudete podoby Kristovy (Gal 4,19)*.

Drazi bratři a sestry, chtěl bych vás vyzvat k modlitbě za mne, Petrova nástupce, který mám zvláštní úkol vést Kristovu církev, jakož i za všechny vaše biskupy a kněze. Modlete se, abychom dokázali pečovat o všechny ovce, i ty ztracené, o stádce nám svěřené. K vám, kněží, se obracím se srdečným pozváním na závěrečné oslavy Roku kněží 9., 10. a 11. června zde v Římě: budeme rozjímat o obrácení, o poslání, o daru Ducha Svatého a o vztahu k Nejsvětější Matce Marii a obnovíme své kněžské sliby, podporování celým Božím lidem. Děkuji!

L'Osservatore Romano

27. května 2010

Mezitimulky redakce Světla

Překlad -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Čím to, že Pán může přiblížit a demonstrovat své božské chování na příkladu našeho lidského chování, které je každému docela blízké? Může si to dovolit, protože když tvořil lidskou bytost, proces jejího vývoje a všechny její nezbytné vztahy, neměl jiné předlohy než sám sebe. Navíc je tu skutečnost, že všechno to, na co se Pán Ježíš odvolává, říká ze své vlastní osobní lidské zkušenosti. Vždyť sestoupil mezi nás a stal se nám ve všem podobný kromě hříchu právě proto, aby nám v naší přirozenosti vytvořil podmínky pro naši účast na svém životě a na své blaženosti. Jak jsme viděli o slavnosti Nejsvětější Trojice, všechna božská blaženost spočívá v lásce. Příklady demonstrováné na vztahu dítěte a jeho matky mohou být tak lapidárně výstižné právě proto, že obsahují velmi mnoho analogií Boží lásky k člověku. Lásky mezi člověkem a Bohem není láska mezi rovnocennými partnery. Až do své smrti zůstáváme klopytájcími, trucujícími, nemotornými a často nenapravitelnými dětmi, které se však z Božího rozhodnutí v každém období života mohou spolehnout na lásku nejdobrotivějšího Otce. Zjevil se nám ve svém Synu jako ten, který ze své božské podstaty nás není schopen nemilovat. O Boží lásku se lidé nemusí dělit, jednoho každého miluje tak, jako by nikoho jiného neměl: miluje ho ve svém jediném Synu. Cítit se před Bohem vždy jako dítě není pro nás nic degradujícího, nýbrž právě naopak, právě v této skutečnosti spočívá sama naše důstojnost. Ježíš nám svými příklady představuje lásku nikoliv jako něco přikázaného, nařízeného, ale jako naši existenční potřebu. Dítě může přijít na svět ve své bezmocnosti a pak žít ve stavu dlouho trvající závislosti jedině díky tomu, že se může spolehnout na lásku své matky. Jeho bezpečnému spolé-

hání na lásku odpovídá na druhé straně u matky nevyhnutelná potřeba jejího mateřského srdce prokazovat péči a lásku. Matka jedná podle „logiky srdce“, která nemůže jednat jinak, a to nikoliv z nějakého vnějšího přinucení, ale z vnitřní potřeby. Živé vědomí víry, že vztah matky k dítěti má svůj vzor v Bohu, ať je pro každou matku svatou posilou, aby celé mateřství a všechnu jeho potřebnou péči, lásku a obětavost posvětila tímto vědomím: co vznešenějšího a posvátnějšího může vykonat, než když se podobá nebeskému Otci?

Ten, kdo něco dělá, protože „musí“, vynakládá nejvíce úsilí na to, jak to zařídit, aby nemusel. Na toho, kdo „musí“, není spolehnout. Spolehnout je jen na toho, kdo chce, protože miluje. To, co děláme z přinucení, vnímáme jako újmu. Co děláme z lásky, vnímáme jako své obohacení. Lásky je jako křídla, která nás nesou, zatímco sobectví přivazuje těžké balvany na obě ruce i nohy.

Ježíšovo Srdce se nám tak představuje v celé své lidskosti, která horoucně touží milovat a být milována. Blaženost, jakou požívá Bůh, je nekonečná a nelze k ní nic přidat. Ale tím, že se Bůh stal člověkem, přijal s lidskou přirozeností i lidské srdce a spolu s tím i všechnu zranitelnost těla i duše. Boží Syn přišel na svět, aby sám prožíval lidsky všechno to, co božského vložil do člověka, a odnesl si s sebou i do nebe nenasytnou touhu po lásce ve svém božsko-lidském srdci. Lidské city nepustily jeho Srdce ani tehdy, když usedl po Otcově pravici. Jeho nekonečná božská láska je tak ještě umocněna nenasytnou touhou lidského srdce, kterou nám sám představuje v lidských obrazech, názorně pro naše pochopení. Ježíš sám na sobě prožíval, co v nás lidech stvořil. Jeho Matka, kterou Mu Otec

dal a Duch Svatý posvětil, byla nejvyšší dokonalá a On se na její lásku mohl skutečně plně spolehnout. Maria byla hlavním zdrojem i předmětem všech jeho nejkrásnějších lidských zážitků.

Tuto svou lidskou zkušenost vložil do prosby, které naučil Consolatu: „Ježíši, Maria, miluji vás, zachraňte duše.“ Tato modlitba není výtvozem lidové zbožnosti, ale stanovil si ji sám jako skutečný plod Boží moudrosti. Ježíš a Maria tu vystupují podle jeho ustanovení jako zcela samozřejmá a nerozlučná dvojice. Maria je jediný tvor, kterému Bůh jako Člověk vděčí za všechno. To, co řekl Ježíš Consolatě, může ještě s mnohem větší jistotou říct své Matce: „Nic jsi mi neodepřela, nic ti neodepřu.“ Ta, která mu nejdokonaleji vyhověla ve všem, stala se jeho trvalou a nerozlučnou společnicí i radostí. Když Syn vyhoví její přímlově, má z toho dvojí potěšení: z radosti, kterou způsobil prosebníkovi, ale ještě více z té radosti, kterou způsobil své Matce. Tato kratičká modlitba prosí o to nejpodstatnější: o věčnou spásu. Za každou tuto prosbu slíbil Pán spásu jedné duše. Nevidí tu „logika srdce“ Marii zcela samozřejmě jako Bohem vyvolenou Spoluvykupitelku?

Tak hluboké, vznešené a úchvatné prostoupení božského a lidského neobsahuje žádné jiné náboženství. Jak nekonečně velký, svatý a moudrý je náš milosrdný Bůh! Je to jediný Bůh, který lidem ukázal svou tvář a své Srdce. Musíme být velmi opatrní při styku s jinověrci na takové obraty a názory, že všichni ctíme jednoho Boha. Možná, že ctíme každý jednoho, nikoliv však téhož Boha, a jestliže je chceme všechny přivést na společného jmenovatele, dopouštíme se tím velké degradace jediného a pravého Boha. Navíc Bůh, který by měl mít tolik různých podob, musel by být nakonec zcela nevěrohodný.

Velkým problémem je ovšem situace nejednoho současného člověka, který onu přirozenou lidskou zkušenost, o které Pán mluví, zcela postrádá, protože vyrůstal v prostředí, kde se na lásku nemohl spolehnout, kde ani lásku nepoznal, ani s ní už nepočítá. Jak tragické je také postavení lidí, kteří Boha, svého Otce, neznají nebo nechtějí znát. I oni jsou Boží děti, ale děti podobně ubohé a nešťastné, jako jsou děti pohozené, zcela osiřelé, s tím rozdílem, že se do popelnice opuštěnosti „odložili“ sami. A totéž platí o společnosti jako celku. Právě ta skutečnost, že Bůh nekonečně miluje každého člověka, je podstatným základem osobní lidské důstojnosti. Každého člověka musíme pokládat za příslušníka božské královské rodiny. (Proto také může Ježíš plným právem říct: Co jste učinili nebo neučinili jednomu z těchto nejmenších, mně jste učinili nebo neučinili.) To je jediný reálný základ všech lidských práv. Tím, že společnost vyřadila Boha a s ním i základní pojetí člověka jako milované a milující bytosti, zbavila člověka jeho důstojnosti a mezilidské vztahy tak připravila o jejich jediný a přirozený základ, který má nahradit tzv. právně donucovací systém. Slavná „Charta lidských práv“ je ve skutečnosti výsměchem Stvořiteli: má nahradit božský zákon vložený do lidské přirozenosti jakýmsi uměle vyhlášeným „posvátnem“, které podle toho také tak vypadá. Co si člověk sám stanoví, to si také podle potřeby mění. Názorným příkladem je barbarství potratů, ve kterém „zákon“ hájí jako „lidské právo“ možnost zabít člověka přímo v lůně matky, na jejíž lásku tento bezmocný tvor podle své přirozenosti plným právem spoléhá. A přesto i tato zbloudilá společnost se stejně jako každý marnotratný jednotlivec může zcela spolehnout na to, že nekonečně dobrotivý a milosrdný Bůh ji miluje. Kéž by to pochopila a přijala alespoň tvář v tvář své smrti.

-š-

Pondělí 14. 6. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Octava dies (579. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Bůh nás volá jménem 7:25 Čteme z křesťanských periodik: 13. 6. 7:30 Přijeme si... 7:45 Pomoc církvi v nouzi se představuje [P] 8:00 Bez hábitu (18. díl): Řád karmelitánů 9:00 H2Onews (87. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 11. 6. 2010 9:10 Nedělní čtení (30. díl): 11. neděle v mezidobí 9:35 Cesty za poznáním: Stonehenge 10:00 Platinové písničky (10. díl): Dechovka 10:30 Tajné dějiny kosmických projektů (1. díl) 11:00 Pro víta mundi (66. díl): P. Mgr. Adam Ruckí (1. díl) 11:40 Atlas Charity: Co je hospic 11:45 Bolek a Lolek (21. díl): Král pouště 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Koncert pro všechny 13:05 7 let 10 JUMPů 13:35 Octava dies (579. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:05 Putování modrou planetou: Guatemala 14:40 Kulatý stůl: Cyril a Metoděj 16:10 O dřevě 16:25 Kousek nebe 16:50 Noekreace aneb Vandrování (39. díl) 17:00 NOEparáda (82. díl) [P] 17:25 Don Bosco, světec, který skákal salta 18:00 Cesty za poznáním: Knossós 18:10 Noeland (21. díl) 18:35 Bolek a Lolek (23. díl): Kovboj a indiáni [P] 18:45 Ja som s vami (1. díl): Původ 18:55 Ekoauto (7. díl) 19:15 Přijeme si... 19:30 Hornolidečko - Študlov 19:40 O koženém mostě: Pověsti z Hornolidečka 20:00 Harfa Noemova IV. (7. díl) 20:20 TIBET tajemný [P] 20:50 Kameny staré země 21:00 Na kobeřečku (86. díl) 21:15 V posteli POD NEBESY IV. (11. díl) 22:05 Atlas Charity: Co je hospic 22:10 Osoba Ježíše Krista - Mons. Karel Herbst [P] 23:00 Čteme z křesťanských periodik: 13. 6. 23:05 Léta letí k andělům (40. díl) 23:25 Octava dies (579. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:55 Programová nabídka TV NOE 0:00 Zpravodajské Noeviny: 10. 6. 2010 0:10 Klapka s... (3. díl): Ladislavem Ženožičkou 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 15. 6. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews (87. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 11. 6. 2010 6:15 Noční univerzita: Církevní rozměr víry a víra jako osobní přesvědčení - Aleš Opatrný 7:00 Atlas Charity: Co je hospic 7:05 Cesty za poznáním: Národní park Acadia 7:50 Platinové písničky (10. díl): Dechovka 8:20 Noekreace aneb Vandrování (39. díl) 8:30 Noemova pošta 2010: červen 10:00 TIBET tajemný 10:30 Zaměřeno na... Výtahy 10:40 Zvony ve Vřesíně 11:00 Don Bosco na Poštárce [P] 11:30 Trilinky po osmém 11:45 Bolek a Lolek (22. díl): Kovboj a indiáni 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Koncert ze skla [P] 12:45 Animovat znamená vdechnout život 13:00 Octava dies (579. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:30 Taková bývalá vesnice 13:55 Pro víta mundi (66. díl): P. Mgr. Adam Ruckí (1. díl) 14:35 Pomoc církvi v nouzi se představuje 14:50 Cesty za poznáním: Radžastán 15:40 Atlas Charity: Domov sv. Josefa v Žiřici 15:50 Toulání [P] 16:00 Zpravodajské Noeviny: 10. 6. 2010 16:10 BET LECEM - vnitřní domov (7. díl): Bogdan Sikora 16:25 Ja som s vami (1. díl): Původ 16:35 Osemsto 17:00 Katedrální chrám 17:25 Vesnička soužití 17:35 Na kobeřečku (86. díl) 17:50 JuniorTV Kopřivnice (5. díl) 18:10 Noeland (21. díl) 18:35 Bolek a Lolek (23. díl): Kovboj a indiáni 18:45 Přijeme si... 19:00 Perličky zdraví a odpočinku 19:45 Zpravodajské Noeviny: 15. 6. 2010 [P] 20:00 Po stopách apoštola Pavla (5. díl) [P] 20:30 Tygři oceánů (10. díl) [P] 20:55 Zpravodajské Noeviny: 15. 6. 2010 21:05 Loď Boží 21:25 Tučín 21:40 Taková bývalá vesnice 22:05 Čteme z křesťanských periodik: 13. 6. 22:10 Bez hábitu (18. díl): Řád karmelitánů 23:10 Cesty za poznáním: Myanmar 0:00 Zpravodajské Noeviny: 15. 6. 2010 0:10 Osmá barva duhy 0:30 Agro Palkovice, jak je možná neznáme 0:50 Zaměřeno na... Výtahy 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 16. 6. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny: 15. 6. 2010 6:15 Keď si kamarát... 6:25 Cesty za poznáním: Badlands 6:35 Tygři oceánů (10. díl) 7:00 Přijeme si... 7:15 Platinové písničky (10. díl): Dechovka 7:45 7 let 10 JUMPů 8:20 Don Bosco, světec, který skákal salta 8:55 Vesnička soužití 9:05 Pro víta mundi (116. díl): Václav Hudeček 9:50 Noekreace aneb Vandrování (39. díl) 10:05 Čteme z křesťanských periodik: 13. 6. 10:10 Loď Boží 10:30 Generální audience papeže Benedikta XVI.: 16. 6. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Bůh nás volá jménem 12:55 Klapka s... (3. díl): Ladislavem Ženožičkou 13:55 Polabský lužní les [P] 14:10 Cesty za poznáním: Národní park Acadia 14:55 Tygři oceánů (10. díl) 15:20 Hornolidečko - Študlov 15:30 O koženém mostě: Pověsti z Hornolidečka 15:40 Kněz Slanina 16:05 Po stopách apoštola Pavla (5. díl) 16:35 NOEparáda (82. díl) 17:00 GOODwillBOY IV. (12. díl) [P] 17:40 Cesty za poznáním: Les Baux de Provence

17:50 Kameny staré země 18:00 Studentská mše svatá z ostravsko-opavského biskupství [L] 18:50 První setkání KaPrů a Kanoí v Ostravě 19:00 Bolek a Lolek (23. díl): Paraglaiding [P] 19:10 TIBET tajemný 19:45 Zpravodajské Noeviny: 15. 6. 2010 20:00 Zápas o Boha: 20 rokov v službe diecézy [P] 20:25 Přijeme si... [P] 20:40 Atlas Charity: Sešli se, aby pomohli... (Hospic sv. Lukáše) 20:50 Tajné dějiny kosmických projektů (2. díl) [P] 21:20 Kousek nebe 21:45 Léta letí k andělům (10. díl): sochař Václav Česák 22:05 Don Bosco na Poštárce 22:30 Koncert ze skla 23:05 H2Onews (87. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 11. 6. 2010 23:15 Pro víta mundi (116. díl): Václav Hudeček 0:00 Zpravodajské Noeviny: 15. 6. 2010 0:10 Generální audience papeže Benedikta XVI.: 16. 6. 1:40 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 17. 6. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews (87. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 11. 6. 2010 6:15 Klapka s... (3. díl): Ladislavem Ženožičkou 7:15 Osoba Ježíše Krista - Mons. Karel Herbst 8:05 Noemova pošta 2010: červen 9:35 Zvony ve Vřesíně 9:55 Zpravodajské Noeviny: 15. 6. 2010 10:05 Harfa Noemova IV. (7. díl) 10:25 Na kobeřečku (86. díl) 10:40 Přijeme si... 10:55 Cesty za poznáním: Stockholm 11:20 Noeland (21. díl) 11:45 Bolek a Lolek (23. díl): Paraglaiding 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Platinové písničky 12:05 Dechovka 12:35 Cesty za poznáním: Stonehenge 13:00 V posteli POD NEBESY IV. (11. díl) 13:50 NOEparáda (82. díl) 14:15 Noekreace aneb Vandrování (39. díl) 14:25 Za lidštější svět 15:15 Tři sestry v klášteře, v kostele, ve škole 15:45 Cesty za poznáním: Národní park Acadia 16:30 Tajné dějiny kosmických projektů (2. díl) 17:00 Tučín 17:15 Agro Palkovice, jak je možná neznáme 17:35 Záznamek Roberta Hliněnského 18:10 Ve jménu Ježíše (6. díl): Spása v Kristu pro všechny 18:35 Bolek a Lolek (23. díl): Paraglaiding 18:45 GOODwillBOY IV. (12. díl) 19:25 Na kobeřečku (86. díl) 19:45 Zpravodajské Noeviny: 17. 6. 2010 [P] 20:00 U NÁS [P] 21:00 Člověk a společnost [P] 21:30 Zpravodajské Noeviny: 17. 6. 2010 21:40 Bůh nás volá jménem 22:30 Putování modrou planetou: Guatemala 23:05 Perličky zdraví a odpočinku 23:50 Zaměřeno na... Výtahy 0:00 Zpravodajské Noeviny: 17. 6. 2010 0:10 Hlubinami vesmíru s prof. Pavlem Spurným (25. díl) 0:50 Atlas Charity: Sešli se, aby pomohli... (Hospic sv. Lukáše) 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 18. 6. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny: 17. 6. 2010 6:15 GOODwillBOY IV. (12. díl) 6:55 Kameny staré země 7:05 Octava dies (579. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 7:35 Byzantské liturgické zpěvy: Janáčkův máj 2010 8:55 Hlubinami vesmíru s doc. Zdeňkem Mikuláškem (33. díl) 9:35 Cesty za poznáním: Myanmar 10:25 Zápas o Boha: 20 rokov v službe diecézy 10:50 Pomoc církvi v nouzi se představuje 11:05 Větrák 11:10 Léta letí k andělům (10. díl): sochař Václav Česák 11:35 Noekreace aneb Vandrování (39. díl) 11:45 Bolek a Lolek (23. díl): Paraglaiding 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Bez hábitu (18. díl): Řád karmelitánů 13:05 Noemova pošta 2010: červen 14:35 Atlas Charity: Sešli se, aby pomohli... (Hospic sv. Lukáše) 14:45 TIBET tajemný 15:15 Polabský lužní les 15:30 Platinové písničky (10. díl): Dechovka 16:00 Zpravodajské Noeviny: 17. 6. 2010 16:10 Klapka s... (3. díl): Ladislavem Ženožičkou 17:10 BET LECEM - vnitřní domov (7. díl): Bogdan Sikora 17:25 Osemsto 17:50 Ekoauto (7. díl) 18:10 NOEparáda (82. díl) 18:35 Bolek a Lolek (24. díl): Příhoda na nebi [P] 18:45 Pro víta mundi (116. díl): Václav Hudeček 19:30 Noekreace aneb Vandrování (39. díl) 19:45 H2Onews (88. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 18. 6. 2010 [P] 20:00 Kulatý stůl: Putování modrou planetou [P] 21:30 Loď Boží 21:50 Nedělní čtení (31. díl): 12. neděle v mezidobí [P] 22:15 Hornolidečko - Študlov 22:25 O koženém mostě: Pověsti z Hornolidečka 22:35 Osoba Ježíše Krista - Mons. Karel Herbst 23:25 Don Bosco, světec, který skákal salta 0:00 Zpravodajské Noeviny: 17. 6. 2010 0:10 Tygři oceánů (10. díl) 0:35 Atlas Charity: Sešli se, aby pomohli... (Hospic sv. Lukáše) 0:45 Zvony ve Vřesíně 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 19. 6. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews (88. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 18. 6. 2010 6:15 Octava dies (579. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:45 Perličky zdraví a odpočinku 7:30 Osmá barva duhy 7:50 Cesty za poznáním: Cheopsova pyramida 8:15 Po stopách apoštola Pavla (5. díl) 8:45 JuniorTV Kopřivnice (6. díl) 9:05 Ve jménu Ježíše (6. díl): Spása v Kristu pro všechny 9:30 Noeland (21. díl)

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti v něm nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svätý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svätého otce a našich biskupů ...

Svätý Františku Xavérský, oroduj za nás!
Svätá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA ČERVEN 2010

Všeobecný: Aby se všechny národní i nadnárodní instituce snažily zajistit úctu k lidskému životu od početí až do přirozené smrti.

Misijní: Aby církve v Asii, které tvoří „malé stáde“ mezi nekřesťany, poznávaly, jak mají předávat evangelium a vydávat radostné svědectví o své oddanosti Kristu.

Úmysl našich biskupů: Aby rodina věřících dovedla s odvahou bránit vzácný dar lidského života, a cítila spoluodpovědnost za osudy zneužívaných a týraných dětí.

10:00 GOODwillBOY IV. (12. díl) 10:40 NOEparáda (82. díl) 11:05 Cesty za poznáním: Machu Picchu [P] 11:30 Tučín 11:45 Bolek a Lolek (24. díl): Příhoda na nebi 12:00 Angelus Domini 12:05 Koncert ze skla 12:45 Katedrální chrám 13:10 Cesty za poznáním: Knossós 13:20 Don Bosco na Poštárce 13:45 Zpravodajské Noeviny: 17. 6. 2010 13:55 Na kobeřečku (86. díl) 14:10 Přijeme si... 14:25 Putování modrou planetou: Guatemala 15:00 Sláva barokní Prahy: Svatojánské Navalas 2009 16:00 H2Onews (88. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 18. 6. 2010 16:10 U NÁS 17:10 Léta letí k andělům (10. díl): sochař Václav Česák 17:30 Animovat znamená vdechnout život 17:45 Srce pro Bangladéš [P] 18:05 Po stopách apoštola Pavla (5. díl) 18:35 Bolek a Lolek (24. díl): Příhoda na nebi 18:45 7 let 10 JUMPů 19:20 Atlas Charity: Sešli se, aby pomohli... (Hospic sv. Lukáše) 19:30 Nedělní čtení (31. díl): 12. neděle v mezidobí 20:00 Cesta k andělům (32. díl): Antonín Randa [P] 20:50 Návrat orla skalního do české přírody [P] 21:20 Tři sestry v klášteře, v kostele, ve škole 21:50 Přijeme si... 22:05 Překonávání překážek v duchovním životě [P] 23:15 Hlubinami vesmíru s prof. Janem Paloušem (21. díl) 23:50 Ja som s vami (1. díl): Původ 0:00 Zpravodajské Noeviny: 17. 6. 2010 0:10 Kulatý stůl s kardinálem Miloslavem Vlkem 1:45 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 20. 6. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews (88. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa - 18. 6. 2010 6:15 Evangelium [P] 6:25 Nedělní čtení (31. díl): 12. neděle v mezidobí 6:50 U NÁS 7:50 Srce pro Bangladéš 8:10 Po stopách apoštola Pavla (5. díl) 8:40 Cesty za poznáním: Stonehenge 9:05 Záznamek Roberta Hliněnského 9:35 Čteme z křesťanských periodik: 13. 6. [P] 9:40 Osmá barva duhy 10:00 Atlas Charity: Sešli se, aby pomohli... (Hospic sv. Lukáše) 10:10 Cesty za poznáním: Knossós 10:20 Evangelium 10:30 Mše svatá z kostela sv. Václava s farností Prostějov: Vyslání salesiánských dobrovolníků do světa [L] 11:50 Dětská Bible [P] 12:00 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:20 Zpravodajský souhrn týdne 12:50 Přijeme si... [P] 13:05 Čteme z křesťanských periodik: 13. 6. 13:10 Platinové písničky (11. díl): Dechovka [P] 13:40 Tajné dějiny kosmických projektů (2. díl) 14:10 Polabský lužní les 14:25 Don Bosco, světec, který skákal salta 15:00 Nedělní čtení (31. díl): 12. neděle v mezidobí 15:25 Harfa Noemova IV. (7. díl) 15:45 Kameny staré země 15:55 Toulání 16:00 GOODwillBOY IV. (12. díl) 16:40 Ve jménu Ježíše (7. díl): Kdybychom neměli lásku [P] 17:10 Noeland (21. díl) 17:35 NOEparáda (82. díl) 18:00 TIBET tajemný 18:30 Zápas o Boha: 20 rokov v službe diecézy 18:55 Člověk a společnost 19:25 BET LECEM - vnitřní domov (7. díl): Bogdan Sikora 19:40 Tučín 20:00 Octava dies (580. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:30 Byzantské liturgické zpěvy: Janáčkův máj 2010 [P] 21:50 Noekreace aneb Vandrování (40. díl) [P] 22:00 Evangelium 22:05 Nedělní čtení (31. díl): 12. neděle v mezidobí 22:30 Noemova pošta 2010: červen 0:00 Zpravodajský souhrn týdne 0:30 Platinové písničky (11. díl): Dechovka 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Centrum pro rodinný život Arcibiskupství olomouckého pořádá **letní pobyty pro rodiče (prarodiče) a seniory:**

MORAVA – pro rodiny s dětmi, 4.–11. 7. 2010, Sluňákov, Horka nad Moravou, cena (ubytování, plná penze, kurz „Manželské večery“): dospělí a děti od 12 let – 3360 Kč, děti 7–12 let – 2590 Kč, děti 3–6 let – 2310 Kč • **MORAVA** – pro osamělé maminky s dětmi, 24.–31. 7. 2010, Velké Opatovice, cena (ubytování, plná penze): dospělí a děti od 12 let – 2700 Kč, děti do 12 let – 2300 Kč • **ČECHY** – pro prarodiče s vnoučaty, 31. 7.–7. 8. 2010, Marianum, Janské Lázně (Krkonose), cena (ubytování, plná penze, program pro děti): dospělí – 3360 Kč, studenti od 18 let – 3150 Kč, děti 4–17 let – 2695 Kč, děti do 3 let – 385 Kč bez nároku na stravu. **Přihlášky a informace:** www.rodinnyzivot.cz • telefon: 587 405 250 • e-mail: rodina@arcibol.cz.

ŽIVÁ TEOLOGIE – SPIRITUÁLNÍ DIMENZE ČLOVĚKA je název kurzu Univerzity třetího věku MU, který je určen **pro seniory**, koná se v centru Brna a zahrnuje 15 přednášek. Pořádá Masarykova univerzita Brno ve spolupráci s Biskupstvím brněnským a o.s. Hippokrates, přednášejí vyučující na Cyrilometodějské teologické fakultě UP v Olomouci a na Masarykově univerzitě, i odborníci z praxe. Hovoří brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle, karmelitán P. Vojtěch Kodet, lékař a kněz P. Bogdan Sikora, prof. Vladimír Směkal, Dr. Stanislav Pacner a další. Kurz začíná v polovině září, avšak **práve nyní je nezbytné se přihlásit.**

Informace a předběžné přihlášky na elektronické adrese bioetika@bioetika.cz, případně písemně na adrese: Hippokrates, Mičkova 59, 614 00 Brno • tel. 548 527 262.

Rozhovor s koordinátorem kurzu prof. Květoslavem Šiprem si můžete přečíst na internetové adrese www.maticcecm.cz/texty/u3v.pdf, případně stačí na stránkách Matice cyrilometodějské kliknout na odkaz *Univerzita třetího věku* (vpravo dole).

KNĚŽSKÉ ZVONY PRO NEPOMUK

V Roce kněží probíhá interdiecézní projekt na **pořízení kněžských zvonů** z osobních kněžských darů **do poutního kostela sv. Jana Nepomuckého v Nepomuku u Plzně**. Projekt má své internetové stránky, o projektu informovala média a webové stránky i diecézní oběžníky českých a moravských biskupství (vyjma jednoho). Do stavovské kněžské sbírky se zatím zapojilo přes 195 diecézních a řeholních kněží, včetně 9 biskupů z 21 diecézí ČR, Slovenska, Rakouska a Německa. Do sbírky přispěli obyčejní kněží, ale též i vikáři, děkani, opati, profesori, kanovníci, biskupové a arcibiskupové. Nyní sbírka spolu s Rokem kněží vrcholí a končí. **Byl již odliť první zvon Panny Marie, Matky církve a kněží** (b1, 514 kg.) a připravuje se i zvon sv. Janů (gis1, 620 kg). Organizátoři projektu prosí kněze o laskavé přispění do sbírky a děkují také těm, kteří se do sbírky již zapojili. Za kněze-dárce se modlí řeholní sestry v Doksanech, Šternberku, Předklášteří u Tišnova, na Velehradě-Stojanově, v Prachaticích a v Praze u sv. Notburgy na Malé Straně a týdně je obětována mše svatá za všechny kněze-dárce. Sběrka se koná výhradně mezi kněžími. Přispět lze bankovním převodem daru s uvedením jména a působíště na účet u České spořitelny, a. s.: **1686362093/0800** nebo osobním předáním daru pověřeným kněžím, jejichž jména jsou uvedena na webu. **Informace a seznam dárců viz:** www.knezsketzvony.katolik.cz. Kontaktní a odpovědná osoba: P. ICLic. Mgr. Jan Martin Bejček, OSB. Děkuje!

Římskokatolická duchovní správa v Římově Vás srdečně zve na **LETNÍ POUTÍ V ŘÍMOVĚ**, která se koná **v neděli 4. července 2010** ke svátku Navštívení Panny Marie. **Program poutí: sobota 3. července** – mše svatá v předvečer pouti v 18 hodin • **neděle 4. července** – mše svatá v 7.15 a v 9 hodin, v 11 hodin slavná mše svatá (slouží P. ThDr. Zdeněk Mareš, děkan od katedrály sv. Mikuláše v Českých Budějovicích). Během dopoledne příležitost ke svatě zpovědi. Svátostné požehnání a zakončení pouti ve 14.30 hodin.

Liturgická čtení

Neděle 13. 6. – 11. neděle v mezidobí

1. čt.: 2 Sam 12,7–10.13
Ž 32(31),1–2.5.7.11
Odp.: srov. 5c (*Odpuť, Pane, co jsem zavínil hříchem.*)
2. čt.: Gal 2,16.19–21
Ev.: Lk 7,36–8,3
Slovo na den: Jdi v pokoji!

Pondělí 14. 6. – ferie

1. čt.: 1 Král 21,1–16
Ž 5,2–3.5–6.7
Odp.: 2b (*Hospodine, všimni si mého nářku!*)
Ev.: Mt 5,38–42
Slovo na den: Nastav mu i druhou.

Úterý 15. 6. – nez. pam. sv. Víta

1. čt.: 1 Král 21,17–29
Ž 51(50),3–4.5–6a.11+16
Odp.: srov. 3a (*Smiluj se, Pane, neboť jsme zhřešili.*)
Ev.: Mt 5,43–48
Slovo na den: Co děláte zvláštního?

Středa 16. 6. – ferie

1. čt.: 2 Král 2,1.6–14
Ž 31(30),20.21.24
Odp.: 25 (*Vzmužte se a buďte srdnatí, všichni, kdo spoléháte na Hospodina.*)
Ev.: Mt 6,1–6.16–18
Slovo na den: Ve skrytosti.

Čtvrtek 17. 6. – ferie

1. čt.: Sir 48,1–15
Ž 97(96),1–2.3–4.5–6.7
Odp.: 12a (*Radujte se, spravedliví, v Hospodinu!*)
Ev.: Mt 6,7–15
Slovo na den: Když se modlíte, nebuďte při tom povídaví.

Pátek 18. 6. – ferie

1. čt.: 2 Král 11,1–4.9–18.20
Ž 132(131),11.12.13–14.17–18
Odp.: 13 (*Hospodin si vyvolil Sión za své sídlo.*)
Ev.: Mt 6,19–23
Slovo na den: Kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.

Sobota 19. 6. – nez. pam. sv. Jana Nepomuckého Neumanna nebo sv. Romualda nebo sobotní pam. P. Marie (v českobudějovické diecézi: památka sv. Jana Nep. Neumanna)

1. čt.: 2 Kron 24,17–25
Ž 89(88),4–5.29–30.31–32.33–34
Odp.: 29a (*Navěky mu zachovám svou milost.*)
Ev.: Mt 6,24–34
Slovo na den: Nedělejte si starosti.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

12. – 19. ČERVNA 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 13. 6.		PO 14. 6.		ÚT 15. 6.		ST 16. 6.		ČT 17. 6.		PÁ 18. 6.		SO 19. 6.	
Antifona	1028	1148	1044	1164	1060	1181	1075	1197	1091	1214	1106	1230	1666	1883
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1061	1181	1076	1197	1091	1214	1107	1231	1666	1883
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1065	1186	1079	1201	1095	1218	1111	1235	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	700	790	1049	1169	1391	1563	1080	1202	1095	1218	1111	1235	1669	1886
Prosby	1033	1153	1049	1169	1065	1186	1080	1202	1095	1219	1111	1236	1655	1886
Závěrečná modlitba	700	790	1050	1170	1391	1563	1080	1202	1096	1219	1112	1236	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256
Závěrečná modlitba	700	790	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256
Nešpory:														
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1071	1192	1085	1208	1101	1225	1117	1242
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1074	1195	1089	1212	1105	1229	1120	1246
Ant. ke kant. P. M.	699	789	700	790	1059	1180	1391	1563	1090	1212	1105	1229	1121	1246
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1074	1196	1090	1212	1105	1229	1121	1246
Záv. modlitba	700	790	700	790	1060	1181	1391	1563	1090	1213	1106	1230	1122	1247
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

NOVINKY

KNĚŽSKÉ OSOBNOSTI • MEDAILONY KNĚŽÍ ARCIDIECÉZE OLOMOUCKÉ VE 20. STOLETÍ

Jan Graubner

Mezi kněžimi Arcidiecéze olomoucké najdeme řadu skutečně zajímavých osobností: světce a kandidáty svatořečení, mučedníky a svědky víry, skutečné pastýře, ale i národní obrozence a politiky, vědce světového formátu i objevitele, spisovatele a umělce. Tato kniha nám přibližuje osudy 48 z nich. Doby totalitních režimů 20. století přinesly kněžím utrpení v neuvěřitelné podobě a míře – znemožnění pastorační práce, ponižování, otročskou práci, věznění, týrání, újmy na zdraví, ztráty života. O tom všem velmi střízlivě vypovídají rozsáhlé tabulky na konci knihy. Ty obsahují seznamy diecézních kněží vězněných a jinak perzekvovaných ve 20. století podle současného stavu evidence Arcibiskupství olomouckého.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., 120x190 mm, 224 stran, 247 Kč

O EVOLUCI • SBORNÍK PŘÍSPĚVKŮ NA TÉMA VZNIK ŽIVOTA

Harun Yahya (překlad PhDr. Lubomír Štula) – Vladislav Běhal – Maciej Giertych (překlad RNDr. Mgr. Antonín Malach)

Stěžejním příspěvkem sborníku je pojednání H. Yahy *Proč vlastně evoluce?*, které vycházelo na stránkách týdeníku Světlo na pře-

lomu let 2009 a 2010. Autor textu je předním obhájcem islámského kreacionismu. Následují dva příspěvky s názvy *Vznik života* a *Proč není darwinismus přijatelný*. Jejich autorem je V. Běhal, který mj. v letech 1969–1970 pracoval v Max Planck Institutu v Mnichově pod vedením nositele Nobelovy ceny prof. F. Lynena. Závěr sborníku je vyhrazen polskému poslanci Evropského parlamentu M. Giertychovi a jeho přednášce *o vyučování evoluce v evropských školách*.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 120 stran, 164 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

HLAS JEMNÉHO VÁNKU – VNITŘNÍ ŽIVOT A VZTAH S BOHEM

Cesare Fallelli • Z italského přeložila Kristýna Kutílková

Autor chce čtenáře uvést do duchovního života, ve kterém zkušenost Božího milosrdenství, pozorné naslouchání Slovu a modlitba docházejí naplnění v setkání s bratry a sestrami. Evangelium, které nám přináší opravdové poznání Boha, se stává školou života a lidského společenství. Pouze srdce očištěné milostí, Slovem a svátostmi, srdce přijímající Boží dar a radostně na něj odpovídající může dosáhnout blahoslavenství vidění Boha. Na zemi, ve tvářích bratří, a jednou i ve slávě, kde na Boha pohlédne tvář v tvář.

Paulínky • Brož., 115x175 mm, 104 stran, 165 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzertní týdeník Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
147/2002
P. P.

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1